

คำนำ

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับสาธารณสุข ส่งเสริมสุขภาพอนามัย การป้องกันโรคติดต่อ งานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย การส่งเสริมพัฒนาการสุขาภิบาลและการออก ใบอนุญาตสถานประกอบกิจการต่าง ๆ ในเขตเทศบาล ได้แก่ การควบคุมการประกอบกิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ การควบคุมป้องกันที่เกี่ยวข้องกับสภาวะแวดล้อม งานด้านสุขศึกษา งานอนามัยแม่และเด็ก งานโภชนาการ งานสุขภาพจิต งานสาธารณสุขมูลฐาน การอนามัยชุมชน การพัฒนาระบบการให้ความรู้ แก่ อาสาสมัครรูปแบบต่าง ๆ ในการสร้างสุขภาพภาคประชาชน งานป้องกันโรคติดต่อในพื้นที่ งานควบคุมแมลง และพาหะนำโรค งานเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา เป็นต้น ซึ่งเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ เทศบาล พ.ศ.๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบัน ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของเทศบาลเมืองไว้ เป็น ๒ ส่วน ประกอบด้วยมาตรา ๕๐ และ มาตรา ๕๑ อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจาย อำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๒ การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการ จัดระบบการ บริการสาธารณะ มาตรา ๑๖ ให้เทศบาลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ ของประชาชนในท้องถิ่นด้วย รวมถึงการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ดังนั้น เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการที่สะดวกรวดเร็วและถูกต้อง ตามแนวทางในการปฏิบัติงาน ตามระเบียบ กฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม จึงได้จัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน เรื่อง ตลาด, การควบคุม กิจการที่เป็น อันตรายต่อสุขภาพ,สถานที่จำหน่ายอาหารหรือสะสมอาหาร โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือ ฉบับนี้จะเป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้ผู้ปฏิบัติงานให้บริการ ได้สะดวกรวดเร็ว และถูกต้อง ตามแนวทางระเบียบ กฎหมาย และเกิดประโยชน์ สูงสุด ต่อการให้บริการแก่ประชาชน

กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
เทศบาลตำบลปรางค์บุรี

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คู่มือการปฏิบัติงานการออกใบอนุญาตประกอบกิจการ	
หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยื่นคำขอ	๑
วัตถุประสงค์ของการจัดทำคู่มือปฏิบัติงาน	๒
ประโยชน์ที่ได้จากการจัดทำคู่มือปฏิบัติงาน	๒
รายการเอกสารหลักฐานประกอบ	๓
กระบวนการการออกใบอนุญาตที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ	๔
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	๕
ภาคผนวก	
● เทศบัญญัติเทศบาลตำบลปราณบุรี เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่๓) พ.ศ.๒๕๕๙	
● พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่๓) พ.ศ. ๒๕๖๐	
● ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘	

คู่มือการปฏิบัติงานการออกใบอนุญาตประกอบกิจการ

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการยื่นคำขอ

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นกฎหมายที่กระจายอำนาจให้ราชการส่วนท้องถิ่นควบคุมดูแล เพื่อคุ้มครองประชาชนด้านสุขลักษณะและการอนามัยสิ่งแวดล้อมจากการประกอบกิจการและการกระทำทุกอย่างที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน และได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการควบคุมดูแลโดยการอนุญาตหรือไม่อนุญาต การสั่งพักใช้หรือเพิกถอน ใบอนุญาต เป็นต้น พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดให้ผู้ประกอบกิจการการจะต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินการ ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นกิจการที่มีผลกระทบต่อสาธารณสุข เช่น กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพหลายประเภทที่อาจก่อให้เกิดเสียง ควัน ฝุ่น หรือสารพิษที่เป็นอันตรายต่อชุมชนข้างเคียง หรือผู้ปฏิบัติงาน บางประเภทก็อาจ ก่อให้เกิดน้ำเสีย กลิ่นเน่าเหม็น รวมทั้งมลพิษอื่นๆ ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือกิจการตลาดร้านอาหาร และหาบเร่ แผงลอยจำหน่ายอาหารก็เป็นกิจการที่อาจส่งผลกระทบต่อการแพร่ระบาดของโรคและสุขภาพของประชาชนผู้บริโภค ได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะตลาดยังอาจก่อให้เกิดปัญหา ด้านขยะมูลฝอยและน้ำเสียอีกด้วย นี่เป็นเหตุผลที่สำคัญ

เทศบาลตำบลปรางบุรี จึงได้จัดทำเทศบัญญัติของเทศบาลตำบลปรางบุรี ให้สอดคล้องกับกฎหมายแม่บทที่มีการเปลี่ยนแปลง และเหมาะสมกับท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕ และฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๖๐ รวม ๙ ฉบับ เพื่อบังคับใช้ดังนี้ (๑) การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๓ (๒) สถานที่จำหน่ายอาหาร และสถานที่เสิร์ฟอาหาร พ.ศ. ๒๕๔๔ (๓) การกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย พ.ศ. ๒๕๔๔ (๔) การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๔ (๕) ตลาด พ.ศ. ๒๕๔๔ (๖) การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๔๔ (๗) การควบคุมการกองวัสดุก่อสร้างบนเท้าทาง ถนนและที่สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๔ (๘) การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย พ.ศ. ๒๕๕๓ (๙) สุสานและฌาปนสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔

วัตถุประสงค์ของการจัดทำคู่มือปฏิบัติงาน

๑) เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการติดต่อ ขอรับบริการของ ประชาชน โดยให้ข้อมูลที่ชัดเจน เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน ระยะเวลา ค่าใช้จ่าย เอกสารหรือหลักฐานที่ใช้ประกอบการคำขอ สถานที่ให้บริการ

๒) เพื่อลดต้นทุนในการมาติดต่อขอรับบริการของประชาชน

๓) เพื่อยกระดับการพัฒนาการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐ

๔) เพื่อสร้างความโปร่งใส ในการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ

ประโยชน์ที่ได้จากการจัดทำคู่มือปฏิบัติงาน

ประโยชน์ต่อผู้รับบริการ

- ทราบแนวปฏิบัติในการรับบริการอย่างชัดเจน
- ได้รับบริการที่มีมาตรฐาน และมีความโปร่งใส ได้รับคามพึงพอใจเพิ่มขึ้นจากการมารับบริการ

ประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติงาน/ผู้ให้บริการ

- ให้บริการด้วยความโปร่งใส ลดการใช้ดุลยพินิจ ในการตัดสินใจ และลดความเสี่ยงในการทุจริต
- คอร์ปชั่น
- สามารถติดตามและประเมินผลการให้บริการ ตามหลักเกณฑ์ที่วางไว้ เพื่อนำมาปรับปรุงการให้บริการ พัฒนาการให้บริการอย่างต่อเนื่อง

ประโยชน์โดยรวม

- ยกระดับการพัฒนาการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐ
- เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

วิธีการปฏิบัติงานที่ใช้ในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ขั้นตอนการออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

- ผู้ประกอบการยื่นคำขอรับใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ระยะเวลา ๐.๕ วัน)
 - กรณียื่นใหม่
 - กรณีขอต่อใบอนุญาต
 - ใบอนุญาตมีอายุ ๑ ปี นับแต่วันที่ออกให้
 - กรณีขอใบแทนใบอนุญาต
 - หากใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด ผู้ได้รับอนุญาตต้องยื่นขอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อขอรับใบแทนใบอนุญาตภายใน ๑๕ วัน
 - กรณีขอยกเลิกกิจการ
- เจ้าหน้าที่ตรวจสอบหลักฐานและเอกสาร กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เทศบาลตำบลปรางบุรี (ระยะเวลา ๐.๕ วัน)
- เจ้าหน้าที่ตรวจสอบสุขลักษณะสถานประกอบการ กิจการ กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เทศบาลตำบลปรางบุรี (ระยะเวลา ๑๕ วัน)
- เสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับ เพื่อลงนามในใบอนุญาต กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เทศบาลตำบลปรางบุรี (ระยะเวลา ๒ วัน)
- การออกใบอนุญาต/ต่อใบอนุญาตกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เทศบาลตำบลปรางบุรี (ระยะเวลา ๑ วัน)

รายการเอกสารหลักฐานประกอบ

๑ กรณียื่นใหม่

- ๑.๑ คำขอรับใบอนุญาตให้ดำเนินการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
- ๑.๒ สำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนาบัตรประจำตัวของผู้ประกอบการ
- ๑.๓ สำเนาหนังสือรับรองของการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล กรณีผู้ขอเป็นนิติบุคคล
- ๑.๔ หนังสือมอบอำนาจพร้อมสำเนาบัตรประจำตัว ของผู้รับมอบอำนาจ กรณีเจ้าของหรือผู้ประกอบการไม่สามารถมายื่นคำขอด้วยตนเองได้
- ๑.๕ ใบอนุญาตก่อสร้างอาคารและดัดแปลงอาคาร
- ๑.๖ สัญญาเช่า/ซื้อ อาคารที่ตั้งสถานประกอบการ

๒. กรณีขอต่อใบอนุญาต

- ๒.๑ ใบอนุญาตเดิม (กรณีต่ออายุใบอนุญาต และยกเลิกกิจการ)
- ๒.๒ สำเนาทะเบียนบ้านและสำเนาบัตรประจำตัวของผู้ประกอบการ

๓. กรณีขอใบแทนใบอนุญาต

- ๓.๑ เอกสารการแจ้งความต่อสถานีตำรวจ
- ๓.๒ ใบอนุญาตเดิม กรณีชำรุดในสาระสำคัญ

๔. กรณีขอยกเลิกกิจการ

- ๔.๑ ใบอนุญาตเดิม (กรณีต่ออายุใบอนุญาต และยกเลิกกิจการ)

ค่าธรรมเนียม

เสียค่าธรรมเนียม ตามที่ปรากฏในเทศบัญญัติของเทศบาลตำบลปรานบุรี

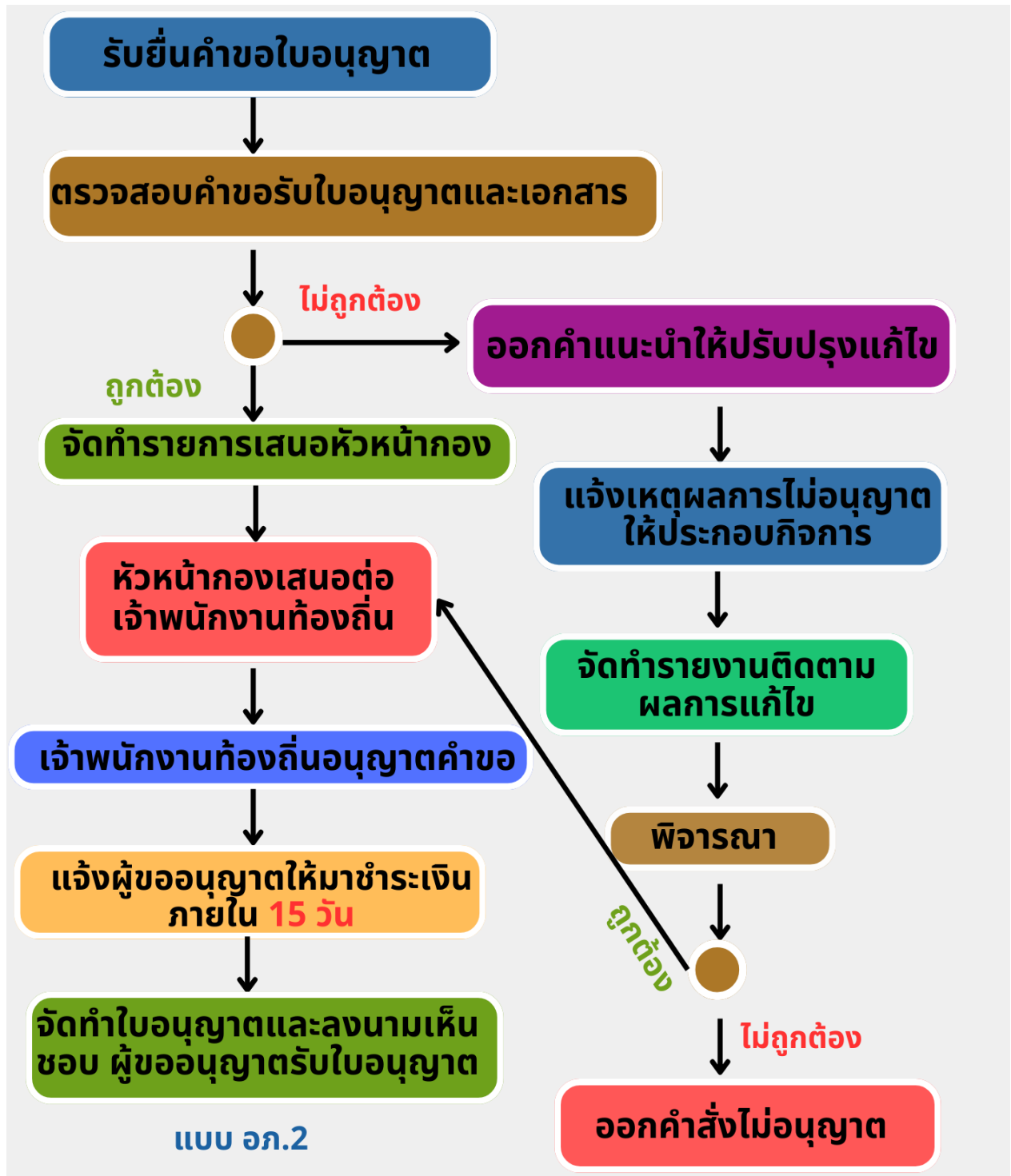
ตัวอย่างแบบฟอร์ม

๑. คำขอรับใบอนุญาตให้ดำเนินการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ แบบ กอ.๑
๒. ใบอนุญาตให้ดำเนินการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ แบบ กอ.๒
๓. คำต่ออายุใบอนุญาตให้ดำเนินการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ แบบ กอ.๓

ระยะเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

ระยะเวลาทั้งสิ้น ไม่เกิน ๒๐ วัน

กระบวนการการออกใบอนุญาตที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. เทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔
และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่๓) พ.ศ.๒๕๕๙
๒. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
๓. ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘

ภาคผนวก

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างเทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี

เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๕๙

หลักการ

เพื่อตราเทศบัญญัติ ว่าด้วยกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ แก้ไขเพิ่มเติม เทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี ว่าด้วยกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ ให้สอดคล้องกับประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๘ และคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง แนวทางการควบคุมการประกอบกิจการ การเคาะ ปะผุ พ่นสียานยนต์ พ.ศ.๒๕๕๙ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เหตุผล

เนื่องจากกระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๘ ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ โดยประกาศดังกล่าวได้ยกเลิกประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๕/๒๕๓๘ เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๓๘ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๔) ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๖ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๕) ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๐ และประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๖) ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และได้แก้ไข ปรับปรุงรายชื่อ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ประกอบกับความใน มาตรา ๓๒ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ได้กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่น มีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่น เพื่อกำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมในท้องถิ่น ตลอดจนถึงการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการขอรับใบอนุญาตการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพดังกล่าว จึงจำเป็นต้องแก้ไข เพิ่มเติมเทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๕๙ ให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๘ และ คำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง แนวทางการควบคุมการประกอบกิจการ การเคาะ ปะผุ พ่นสียานยนต์ พ.ศ.๒๕๕๙ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ นายกเทศมนตรีตำบลปรางบุรี จึงขอเสนอ ร่างเทศบัญญัตินี้ ต่อสภาเทศบาลตำบลปรางบุรี เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ต่อไป

ร่าง

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี

เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๙

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไข เพิ่มเติม เทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี ว่าด้วยกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ ให้สอดคล้องกับประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๘ และคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง แนวทางการควบคุมการประกอบกิจการ การเคาะ ปะผุ พ่นสียานยนต์ พ.ศ.๒๕๕๙ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๕ พ.ศ.๒๕๑๐ ประกอบกับ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เทศบาลตำบลปรางบุรี โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาลตำบลปรางบุรี และผู้ว่าราชการจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์ จึงตราเทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓ พ.ศ.๒๕๕๙ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติ เทศบาลตำบลปรางบุรี เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๕๙”

ข้อ ๒ เทศบัญญัติ ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลปรางบุรี นับแต่วันที่ปิดประกาศ โดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลตำบลปรางบุรี แล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ บรรดาเทศบัญญัติ ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งอื่นใด ในส่วนที่ตราไว้แล้ว ในเทศบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัด หรือแย้ง กับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ แห่งเทศบัญญัติ เทศบาลตำบลปรางบุรี เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ ข้อ ๔ ให้กิจการประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องมีการควบคุมภายในเขตเทศบาลตำบลปรางบุรี “

๔.๑ กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง

(๑) การเพาะพันธุ์ เลี้ยง และการอนุบาลสัตว์ทุกชนิด

(๒) การประกอบกิจการเลี้ยง รวบรวมสัตว์ หรือธุรกิจอื่นใดอันมีลักษณะทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนเข้าชมหรือเพื่อประโยชน์ของกิจการนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าดูหรือค่าบริการในทางตรง หรือทางอ้อม หรือไม่ก็ตาม

๔.๒ กิจกรรมที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์

(๑) การฆ่า หรือชำแหละสัตว์ ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร เร่ขาย หรือขายในตลาด

(๒) การหมัก ฟอก ตาก หรือสะสมหนังสัตว์ ขนสัตว์

(๓) การสะสมเขา กระดุก หรือชิ้นส่วนสัตว์ที่ยังมีได้แปรรูป

(๔) การเคี้ยวหนัง เอ็น หรือไขสัตว์

(๕) การผลิตสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ จากเปลือก กระดอง กระดุก เขา หนัง ขนสัตว์หรือส่วนอื่น ๆ ของสัตว์ด้วยการต้ม นึ่ง ตาก เผาหรือกรรมวิธีใด ๆ ซึ่งมีใช้เพื่อเป็นอาหาร

(๖) การผลิต ไม้ ปั่น บด ผสม บรรจุ สะสม หรือกระทำการอื่นใดต่อสัตว์หรือพืช หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์หรือพืชเพื่อเป็นอาหารสัตว์หรือส่วนประกอบของอาหารสัตว์

(๗) การผลิต แปรรูป สะสม หรือล้างครั้ง

๔.๓ กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม น้ำดื่ม ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การเร่ขาย การขายในตลาด และการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน

(๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่าง ๆ

(๒) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง จากสัตว์ ได้แก่ ปลา ร้า ปลาเจ่า กุ้งเจ่า ปลาสาม ปลาจ่อม แหนม หม่า ไส้กรอก กะปิ น้ำปลา หอยดอง น้ำเค็ม น้ำบูดู ไตปลา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๓) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง แซ่ฉิม จากผัก ผลไม้ หรือพืชอย่างอื่น

(๔) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารจากพืชหรือสัตว์โดยการตากบด นึ่ง ต้ม ตุ่น เคี้ยว กวน ฉาบ ทอด อบ รมควัน ปิ้งย่าง เผา หรือวิธีอื่นใด

(๕) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ลูกชิ้น

(๖) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เส้นหมี่ ขนมหิน กว๊ายเตี๋ย เต้าฮวย เต้าหู้ วุ้นเส้น เกี๊ยมอี เนื้อสัตว์เทียม หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๗) การผลิตบะหมี่ มักกะโรนี สปาเกตตี้ พาสตา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๘) การผลิต ขนมหังสด ขนมหังแห้ง จันอับ ขนมหะยี่ ขนมหอบอื่น ๆ

/(๙) การผลิต.....

(๙) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ นํ้านม หรือผลิตภัณฑ์จากนํ้านมสัตว์
 (๑๐) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เนย เนยเทียม เนยผสม ผลิตภัณฑ์เนย
 ผลิตภัณฑ์เนยเทียม และผลิตภัณฑ์เนยผสม

(๑๑) การผลิตไอศกรีม
 (๑๒) การคั่ว สะสม หรือแบ่งบรรจุกาแฟ
 (๑๓) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ใบชาแห้ง ชาผง หรือเครื่องดื่มชนิดผงอื่น ๆ
 (๑๔) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เอทิลแอลกอฮอล์ สุรา เบียร์ ไวน์
 นํ้าส้มสายชู ข้าวหมาก นํ้าตาลเมา

(๑๕) การผลิตนํ้ากลั่น นํ้าบริโภคนํ้าดื่มจากเครื่องจำหน่ายอัตโนมัติ
 (๑๖) การผลิต สะสม แบ่งบรรจุ หรือขนส่งนํ้าแข็ง
 (๑๗) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ นํ้าอัดลม นํ้าหวาน นํ้าโซดา
 นํ้าจากพืช ผัก ผลไม้ เครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ บรรจุกระป๋อง ขวดหรือภาชนะอื่นใด
 (๑๘) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารบรรจุกระป๋อง ขวด หรือ ภาชนะ
 อื่นใด

(๑๙) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ผงชูรส หรือสารปรุงแต่งอาหาร
 (๒๐) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ นํ้าตาล นํ้าเชื่อม
 (๒๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุเบะแซ
 (๒๒) การแกะ ตัดแต่ง ล้างสัตว์นํ้า ที่ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกิจการห้องเย็น
 (๒๓) การประกอบกิจการห้องเย็นแช่แข็งอาหาร
 (๒๔) การเก็บ การถนอมอาหารด้วยเครื่องจักร

๔.๕ กิจการที่เกี่ยวข้องกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์

ทำความสะอาด

(๑) การผลิต โม่ บด ผสม หรือบรรจุยา
 (๒) การผลิต บรรจุยาสีฟัน แชมพู ผ้าเย็บ กระดาษเย็บ เครื่องสำอางรวมทั้ง
 สบู่ที่ใช้กับร่างกาย
 (๓) การผลิต บรรจุยาสีฟัน ผลิตภัณฑ์จากยาสีฟัน
 (๔) การผลิตผ้าพันแผล ผ้าปิดแผล ผ้าอนามัย ผ้าอ้อมสำเร็จรูป
 (๕) การผลิตผงซักฟอก สบู่ นํ้ายาทำความสะอาด หรือผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด
 สะอาดต่าง ๆ

/(๔.๕) กิจการ.....

๔.๕ กิจกรรมที่เกี่ยวกับการเกษตร

- แบ่งอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน
- (๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุน้ำมันจากพืช
 - (๒) การล้าง อบ รม หรือสะสมยางดิบ
 - (๓) การผลิต หรือแบ่งบรรจุแป้งมันสำปะหลัง แป้งสาคุ แป้งจากพืชหรือ
 - (๔) การสีข้าว นวดข้าวด้วยเครื่องจักร หรือแบ่งบรรจุข้าวด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม
 - (๕) การผลิตยาสูบ
 - (๖) การขัด กะเทาะ หรือบดเมล็ดพืช
 - (๗) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุปุ๋ยหรือวัสดุที่นำไปผลิตปุ๋ย
 - (๘) การผลิตเส้นใยจากพืช
 - (๙) การตาก สะสม ขนถ่ายผลิตผลของมันสำปะหลัง ข้าวเปลือก อ้อย ข้าวโพด

๔.๖ กิจกรรมที่เกี่ยวกับโลหะหรือแร่

- ด้วยโลหะหรือแร่
- ใบอนุญาตใน ๔.๖ (๑)
- (๑) การผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ
 - (๒) การถลุงแร่ การหลอม หรือหล่อโลหะทุกชนิด ยกเว้นกิจการที่ได้รับ
 - (๓) การกลึง เจาะ เชื่อม ตี ตัด ประสาน รีด หรืออัดโลหะด้วยเครื่องจักร หรือก๊าซ หรือไฟฟ้า ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๖ (๑)
 - (๔) การเคลือบ ชุบโลหะด้วยตะกั่ว สังกะสี ดีบุก โครเมียม นิกเกิล หรือโลหะอื่นใด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๖ (๑)
 - (๕) การขัด ล้างโลหะด้วยเครื่องจักร หรือสารเคมี ยกเว้นกิจการที่ได้รับ
 - (๖) การทำเหมืองแร่ สะสม แยก คัดเลือก หรือล้างแร่
- ใบอนุญาตใน ๔.๖ (๑)

๔.๗ กิจกรรมที่เกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล

- (๑) การต่อ ประกอบ เคาะ ปะผุ พ่นสี หรือพ่นสารกันสนิมยานยนต์
- (๒) การผลิตยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล
- (๓) การซ่อม การปรับแต่งเครื่องยนต์ เครื่องจักร เครื่องกล ระบบไฟฟ้า ระบบปรับอากาศ หรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล

/(๔) การประกอบ....

(๔) การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือจำหน่าย และในการประกอบธุรกิจนั้นมีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลดังกล่าวด้วย

(๕) การล้าง ขัดสี เคลือบสี หรืออัดฉีดยานยนต์

(๖) การผลิต สะสม จำหน่าย ซ่อม หรืออัดแบตเตอรี่

(๗) การจำหน่าย ซ่อม ปะ เชื่อมยางยานยนต์ หรือตั้งศูนย์ถ่วงล้อ

(๘) การผลิต ซ่อม ประกอบ หรืออัดผ้าเบรก ผ้าคลัตช์

(๙) การสะสม การซ่อมเครื่องกล เครื่องจักรเก่าหรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกลเก่า

๔.๘ กิจกรรมที่เกี่ยวกับไม้หรือกระดาษ

(๑) การผลิตไม้ขีดไฟ

(๒) การเลื่อย ข่อย ขัด ไล่ เจาะ ขุดร่อง ทำคิ้ว หรือตัดไม้ด้วยเครื่องจักร

(๓) การผลิต ฟัน ทำสารเคลือบเงา หรือสี แต่งสำเร็จสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์จากไม้ หวาย ชานอ้อย

(๔) การอบไม้

(๕) การผลิต สะสม แบ่งบรรจุรูป

(๖) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ เครื่องเขียน หรือผลิตภัณฑ์อื่นใดด้วยกระดาษ

(๗) การผลิตกระดาษชนิดต่าง ๆ

(๘) การเผาถ่าน หรือสะสมถ่าน

๔.๙ กิจกรรมที่เกี่ยวกับการบริการ

(๑) การประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

(๒) การประกอบกิจการอาบ อบ นวด

(๓) การประกอบกิจการนวดเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๙ (๑) หรือในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

(๔) การประกอบกิจการสถานที่อาบน้ำ อบไอน้ำ อบสมุนไพร เว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๙ (๑) หรือในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

/(๕) การประกอบ.....

(๕) การประกอบกิจการกิจการโรงแรม สถานที่พักที่มีใช้โรงแรมที่จัดไว้เพื่อให้บริการพักรับพักรวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน

(๖) การประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า หรือห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน

(๗) การประกอบกิจการโรงมหรสพ

(๘) การจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต้นรำ รำวง ร้องเงิ้ง ดิสโกเทก คาราโอเกะ หรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

(๙) การประกอบกิจการสรว่ายน้ำ หรือกิจการอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันเว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๙ (๑)

(๑๐) การประกอบกิจการการเล่นสเกต หรือโรลเลอร์เบลดหรือการเล่นอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

(๑๑) การประกอบกิจการเสริมสวย หรือแต่งผม เว้นแต่กิจการที่อยู่ในบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม

(๑๒) การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย

(๑๓) การประกอบกิจการให้บริการควบคุมน้ำหนัก

(๑๔) การประกอบกิจการสวนสนุก โบว์ลิ่ง หรือตู้เกม

(๑๕) การประกอบกิจการให้บริการคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต

(๑๖) การประกอบกิจการสนามกอล์ฟ หรือสนามฝึกซ้อมกอล์ฟ

(๑๗) การประกอบกิจการห้องปฏิบัติการทางการแพทย์ การสาธารณสุข วิทยาศาสตร์ หรือสิ่งแวดล้อม

(๑๘) การประกอบกิจการสักผิวหนัง หรือเจาะส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย

(๑๙) การประกอบกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

(๒๐) การประกอบกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

(๒๑) การประกอบกิจการให้บริการสปา อาบน้ำ ตัดขน รับเลี้ยงหรือรับฝากสัตว์ชั่วคราว

๔.๑๐ กิจการที่เกี่ยวกับสิ่งทอ

(๑) การปั่นด้าย กรอด้วยเครื่องจักร หรือทอด้วยเครื่องจักร

(๒) การสะสมปอ ป่าน ผ้าย นุ่น หรือใยสังเคราะห์

(๓) การปั่นฝ้าย นุ่น ใยสังเคราะห์ด้วยเครื่องจักร

/(๔) การทอเสื้อ.....

- (๔) การทอเสื่อ กระสอบ พรม หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร
- (๕) การเย็บ ปักผ้า หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร
- (๖) การพิมพ์ผ้า และสิ่งทออื่น ๆ
- (๗) การชัก อบ รีด หรืออัดกลับผ้าด้วยเครื่องจักร
- (๘) การย้อม ฟอก กัดสีผ้าหรือสิ่งทออื่น ๆ

๔.๑๑ กิจกรรมเกี่ยวกับหิน ดิน หินทราย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

- (๑) การผลิตภาชนะดินเผาหรือผลิตภัณฑ์ดินเผา
- (๒) การระเบิด โม่ บด หรือย่อยหินด้วยเครื่องจักร
- (๓) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ด้วยซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง
- (๔) การสะสม ผสมซีเมนต์ หิน ดิน หินทราย วัสดุก่อสร้าง รวมทั้งการขุด ตัก ดูน โม่ บด หรือย่อย ด้วยเครื่องจักร ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๑๑ (๒)
- (๕) การเจียรไนเพชร พลอย หิน หรือกระจก หรือวัตถุที่คล้ายคลึง
- (๖) การเลื่อย ตัด หรือประดิษฐ์หินเป็นสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ
- (๗) การผลิตขอล็ก ปูนปลาสเตอร์ ปูนขาว ดินสอพอง หรือเผาหินปูน
- (๘) การผลิต ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบหรือส่วนผสม
- (๙) การผลิต ตัด บดกระจกหรือผลิตภัณฑ์แก้ว
- (๑๐) การผลิตกระดาษทราย หรือผ้าทราย
- (๑๑) การผลิตใยแก้ว หรือผลิตภัณฑ์จากใยแก้ว
- (๑๒) การล้าง การขัดด้วยการพ่นทรายลงบนพื้นผิวกระจก แก้ว หิน หรือวัตถุอื่นใด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๖ (๕)

๔.๑๒ กิจกรรมเกี่ยวกับปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ถ่านหิน ถ่านโค้ก และสารเคมีต่างๆ

- (๑) การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งกรด ต่าง สารออกไซด์ หรือสารตัวทำละลาย
- (๒) การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งก๊าซ
- (๓) การผลิต สะสม กลั่น หรือขนส่งปิโตรเลียมหรือผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม
- (๔) การผลิต สะสม หรือขนส่งถ่านหิน หรือถ่านโค้ก
- (๕) การพ่นสี ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๔.๗ (๑)

/(๖) การผลิต.....

(๖) การผลิตสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์ด้วยยางเทียม พลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๗) การโม่ สะสม หรือบดขุ่น

(๘) การผลิตสีหรือน้ำมันผสมสี

(๙) การผลิต ล้างฟิล์มรูปถ่ายหรือฟิล์มภาพยนตร์

(๑๐) การเคลือบ ชุบวัตถุด้วยพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑๑) การผลิตพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลต์หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑๒) การผลิต หรือบรรจุสารเคมีดับเพลิง

(๑๓) การผลิตน้ำแข็งแห้ง

(๑๔) การผลิต สะสม ขนส่งดอกไม้เพลิง หรือสารเคมีอันเป็นส่วนประกอบใน

การผลิตดอกไม้เพลิง

(๑๕) การผลิตเซลลูลาร์ หรือสารเคลือบเงา

(๑๖) การผลิต สะสม บรรจุ ขนส่งสารกำจัดศัตรูพืชหรือพาหะนำโรค

(๑๗) การผลิต สะสม หรือบรรจุภาว

๔.๑๓ กิจการอื่น ๆ

(๑) การพิมพ์หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่นที่มีลักษณะเดียวกันด้วยเครื่องจักร

(๒) การผลิต ซ่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องไฟฟ้า อุปกรณ์

อิเล็กทรอนิกส์ หรืออุปกรณ์ไฟฟ้า

(๓) การผลิตเทียน หรือเทียนไข หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๔) การพิมพ์แบบ พิมพ์เขียว หรือถ่ายเอกสาร

(๕) การสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้แล้วหรือเหลือใช้

(๖) การประกอบกิจการโกดังสินค้า

(๗) การล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วเพื่อนำไปใช้ใหม่หรือ

แปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

(๘) การพิมพ์ เขียน พ่นสี หรือวิธีอื่นใดลงบนวัตถุที่มีใช้สิ่งทอ

(๙) การประกอบกิจการทำเทียบเรือประมง สะพานปลา หรือแพปลา

(๑๐) การบรรจุหีบห่อสินค้าโดยใช้เครื่องจักร

(๑๑) การให้บริการควบคุมป้องกันและกำจัดแมลง หรือสัตว์พาหะนำโรค

(๑๒) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์จากยาง

(๑๓) การผลิต สะสม หรือขนส่งไปโอดีเซลและเอทานอล

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๖ แห่งเทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่เทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการตามประเภทที่กำหนดไว้ในข้อ ๔ ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกบัญญัติอัตราค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดไว้ในเทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๔ โดยให้ใช้บัญญัติอัตราค่าธรรมเนียมท้าย เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๗ ผู้รับใบอนุญาตก่อนเทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ

ข้อ ๘ ให้นายกเทศมนตรีตำบลปรางบุรี เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ เดือน กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๙

(นางฉันทวีร์ ศรีอ่อน)

นายกเทศมนตรีตำบลปรางบุรี

เห็นชอบ

(นายรณนพ ธีระพรพิภักดิ์)

นายอำเภอปรางบุรี ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม
ท้ายเทศบัญญัติเทศบาลตำบลปรางบุรี
เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๕๔แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๓ พ.ศ.๒๕๕๙

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
๑	กิจการเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง	
(๑)	การเพาะพันธุ์ เลี้ยง และการอนุบาลสัตว์ทุกชนิด	
	(๑.๑) สัตว์บก	
	ก. เกิน ๕ ตัว แต่ไม่เกิน ๕๐ ตัว	๗๐๐
	ข. จำนวนเกิน ๕๐ ตัวขึ้นไป	๑,๑๐๐
	(๑.๒) สัตว์ปีก	
	ก. จำนวนเกิน ๒๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตัว	๑๐๐
	ข. จำนวนเกิน ๑๐๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ตัว	๒๐๐
	ค. จำนวนเกิน ๕๐๐ ตัวขึ้นไป	๓๐๐
	(๑.๓) สัตว์น้ำ	
	ก. พื้นที่ไม่เกิน ๕๐๐ ตารางเมตร	๑,๐๐๐
	ข. พื้นที่เกิน ๕๐๐ ตารางเมตร.	๒,๐๐๐
	(๑.๔) สัตว์เลี้ยงคลาน	
	ก. จำนวนเกิน ๒๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตัว	๕๐๐
	ข. จำนวนเกิน ๑๐๐ ตัว แต่ไม่เกิน ๕๐๐ ตัว	๑,๐๐๐
	ค. จำนวนเกิน ๕๐๐ ตัวขึ้นไป	๓,๐๐๐
	(๑.๕) แมลง	๑,๐๐๐
(๒)	การประกอบกิจการเลี้ยง รวบรวมสัตว์หรือธุรกิจอื่นใดอันมีลักษณะ ทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนเข้าชมหรือเพื่อประโยชน์ของกิจการนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าดูหรือค่าบริการในทางตรง หรือทางอ้อม หรือไม่ก็ตาม	๑,๘๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
๓	กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม น้ำดื่ม ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การเร่ขาย การขายในตลาด และการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน	
(๑)	การผลิต สดสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่างๆ	๖๐๐
(๒)	การผลิต สดสม หรือแบ่งบรรจุอาหารหมัก ดอง จากสัตว์ ได้แก่ ปลา ร้า ปลาเจ่า กุ้งเจ่า ปลาต้ม ปลาจ่อม แหนม หม่า ไส้กรอก กะปิ น้ำปลา หอยดอง น้ำเค็ม น้ำบูดู ไตปลา หรือผลิตภัณฑ์อื่นๆที่คล้ายคลึงกัน	๖๐๐
(๓)	การผลิต สดสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมักดอง แซ่ฉิม จากผัก ผลไม้ หรือพืช อย่างอื่น	๖๐๐
(๔)	การผลิต สดสม หรือแบ่งบรรจุอาหารจากพืชหรือสัตว์โดยการตาก บด นึ่ง ต้ม ตุ่น เคี้ยว กวน ฉาบ ทอด อบ รมควัน ปิ้ง ย่าง เผา หรือวิธีอื่นใด	๖๐๐
(๕)	การผลิต สดสม หรือแบ่งบรรจุลูกชิ้น	
	ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๑,๒๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๑,๘๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๔๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๓,๐๐๐
(๖)	การผลิต สดสม หรือแบ่งบรรจุ เส้นหมี่ ขนมนจีน กว๊นเตี๋ยว เต้าฮวย เต้าหู้ วุ้นเส้น เกี๊ยมอี เนื้อสัตว์เทียม หรือผลิตภัณฑ์อื่นๆที่คล้ายคลึงกัน	
	ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๖๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๑,๒๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๘๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๔๐๐
(๗)	การผลิตบะหมี่ มักกะโรนี สปาเกตตี้ พาสตา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน	
	ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๖๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๑,๒๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๘๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๔๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๘)	การผลิต/ขนมปังสด ขนมปังแห้ง จันอับ ขนมเปียะ ขนมอบอื่นๆ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ✓ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๙)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ นํ้านม หรือผลิตภัณฑ์จากนํ้านมสัตว์ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๗๐๐ ๑,๔๐๐ ๒,๑๐๐ ๒,๘๐๐
(๑๐)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เนย เนยเทียม เนยผสม ผลิตภัณฑ์เนย ผลิตภัณฑ์เนยเทียม และผลิตภัณฑ์เนยผสม	๗๐๐
(๑๑)	การผลิตไอศกรีม ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๑๒)	การคั่ว สะสม หรือแบ่งบรรจุกาแฟ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๑๓)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ใบชาแห้ง ชาผงหรือเครื่องดื่มชนิดผงอื่นๆ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๑๔)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุเอทิลแอลกอฮอล์ สุรา เบียร์ ไวน์ น้ำส้มสายชู ข้าวหมาก น้ำตาลเมา ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๑๕)	การผลิตน้ำกลั่น น้ำบริโภคน้ำดื่มจากเครื่องจำหน่ายอัตโนมัติ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักร ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า จ. ตู้น้ำหยอดเหรียญ จำนวน ๑ ตู้ละ ๕๐๐ บาท ตู้ต่อไป ตู้ละ ๕๐๐ บาท	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๕๐๐
(๑๖)	การผลิต สะสม แบ่งบรรจุ หรือขนส่งน้ำแข็ง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๑๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๑๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๔,๓๐๐
(๑๗)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำอัดลม น้ำหวาน น้ำโซดา น้ำจากพืช ผัก ผลไม้ เครื่องดื่ม ชนิดต่าง ๆ บรรจุกระป๋อง ขวดหรือภาชนะอื่นใด ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๑๘)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารบรรจุกระป๋อง ขวด หรือภาชนะอื่นใด ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๑๙)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ผงชูรส หรือสารปรุงแต่งอาหาร ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๒๐)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำตาล น้ำเชื่อม ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๒๑)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ แะแซ	๑,๒๐๐
(๒๒)	การแกะ ตัดแต่ง ล้างสัตว์น้ำ ที่ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกิจการห้องเย็น	๗๐๐
(๒๓)	การประกอบกิจการห้องเย็น แช่แข็งอาหาร	๑,๑๐๐
(๒๔)	การเก็บ การถนอมอาหารด้วยเครื่องจักร	๒,๔๐๐
๔	กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ ทำความสะอาด	
(๑)	การผลิต โม่ บด ผสม หรือบรรจุยา ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๒)	การผลิต บรรจุยาสีฟัน แชมพู ผ่าเย็น กระดาษเย็น เครื่องสำอาง รวมทั้งสบู่ที่ ใช้กับร่างกาย ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๓)	การผลิต บรรจุลำลี ผลิตภัณฑ์จากลำลี ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๔)	การผลิตผ้าพันแผล ผ้าปิดแผล ผ้าอนามัย ผ้าอ้อมสำเร็จรูป ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๕)	การผลิตผงซักฟอก สบู่ น้ำยาทำความสะอาด หรือผลิตภัณฑ์ทำความสะอาด ต่าง ๆ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
๕ กิจการเกี่ยวกับการเกษตร		
(๑)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุน้ำมันจากพืช ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๖๐๐ ๓,๒๐๐
(๒)	การล้าง อบ ร่ม หรือสะสมยางดิบ	๑,๒๐๐
(๓)	การผลิตหรือแบ่งบรรจุแป้งมันสำปะหลัง แป้งสาคุ แป้งจากพืชหรือแป้งอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๔)	การสีข้าว นวดข้าวด้วยเครื่องจักรหรือแบ่งบรรจุข้าวด้วยวิธีใดๆก็ตาม ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๑๐๐ ๑,๔๐๐ ๑,๘๐๐
(๕)	การผลิตยาสูบ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๗๐๐ ๑,๘๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๖)	การขัด กะเทาะ หรือบดเมล็ดพืช ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๗)	การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุปุ๋ยหรือวัสดุที่นำไปผลิตปุ๋ย ก. การผลิตปุ๋ย ข. การสะสมปุ๋ย	๑,๘๐๐ ๑,๒๐๐
(๘)	การผลิตเส้นใยจากพืช ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๙)	การตาก สะสม ขนถ่ายผลิตผลของมันสำปะหลัง ข้าวเปลือก อ้อย ข้าวโพด	๑,๒๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
๖	กิจการเกี่ยวกับโลหะหรือแร่	
(๑)	การผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์หรือเครื่องใช้ต่างๆ ด้วยโลหะหรือแร่ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๘๐๐ ๑,๔๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐
(๒)	การถลุงแร่ การหลอม หรือหล่อโลหะทุกชนิด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑) ก. การหลอมหรือหล่อแก้ว เหล็ก ตะกั่ว สังกะสี ข. การถลุงแร่	๑,๔๐๐ ๑,๘๐๐
(๓)	การกลึง เจาะ เชื่อม ตี ตัด ประสาน ริด หรืออัดโลหะ ด้วยเครื่องจักรหรือก๊าซหรือไฟฟ้า ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑) ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐, ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๔)	การเคลือบ ชุบโลหะด้วยตะกั่ว สังกะสี ดีบุก โครเมียม นิกเกิล หรือโลหะอื่นใด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑) ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐ ๓,๖๐๐
(๕)	การขัด ล้างโลหะด้วยเครื่องจักร หรือสารเคมี ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑) ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๓,๐๐๐ ๓,๖๐๐ ๔,๕๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๒)	การทำเหมืองแร่ สะสม แยก คัดเลือก หรือ ล้างแร่ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๔๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
๗	กิจการเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักร หรือ เครื่องกล	
(๑)	การต่อ ประกอบ เคาะ ปะผุ พ่นสี หรือพ่นสารกันสนิมยานยนต์ (๑.๑) การต่อ การประกอบ ยานยนต์ ก. โดยใช้เครื่องจักรกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า (๑.๒) การเคาะ การปะผุ การพ่นสี การพ่นสารกันสนิมยานยนต์ ก. พื้นที่ไม่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร ข. พื้นที่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๒)	การผลิตยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล ก. โดยใช้เครื่องจักรกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๓)	การซ่อม การปรับแต่งเครื่องยนต์ เครื่องจักร เครื่องกล ระบบไฟฟ้า ระบบปรับอากาศ หรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล ก. โดยใช้เครื่องจักรกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๔)	การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือจำหน่ายและในการประกอบธุรกิจนั้น มีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ดังกล่าวด้วย	
	ก. ซ่อมหรือปรับปรุงรถจักรยานยนต์,สามล้อเครื่อง	๑,๒๐๐
	ข. ซ่อมหรือปรับปรุงรถยนต์, เครื่องจักรหรือเครื่องกล, เรือยนต์, เรือกลไฟ	๒,๔๐๐
(๕)	การล้าง ขัดสี เคลือบสี หรืออัดฉีดยานยนต์	๑,๒๐๐
(๖)	การผลิต สะสม จำหน่าย ซ่อม หรืออัดแบตเตอรี่	
	ก. การผลิต	๑,๒๐๐
	ข. การสะสม จำหน่าย ซ่อม หรืออัดแบตเตอรี่	๖๐๐
(๗)	การจำหน่าย ซ่อม ปะ เชื่อมยางยานยนต์ หรือตั้งศูนย์ถ่วงล้อ	
	ก. การจำหน่าย ซ่อม ปะ การเชื่อมยาง จักรยานยนต์	๒๐๐
	ข. การจำหน่าย ซ่อม ปะ การเชื่อมยาง รถยนต์	๖๐๐
	ค. ตั้งศูนย์ถ่วงล้อ	๒,๔๐๐
(๘)	การผลิต ซ่อม ประกอบ หรืออัดผ้าเบรค ผ้าคลัตช์	๖๐๐
(๙)	การสะสม การซ่อมเครื่องกล เครื่องจักรเก่าหรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของ ยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกลเก่า	๕,๐๐๐
๘	กิจการที่เกี่ยวกับไม้หรือกระดาษ	
(๑)	การผลิตไม้ขีดไฟ	๑,๒๐๐
(๒)	การเลื่อย ขอย ขัด ไส เจาะ ขุดร่อง ทำคิ้ว หรือตัดไม้ด้วยเครื่องจักร	
	ก. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๒,๔๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๓,๐๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๓,๖๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๔,๒๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๓)	การผลิต ฟัน ทำสารเคลือบเงา หรือสี แต่งสำเร็จสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์จากไม้ หวาย ชานอ้อย ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๔๐๐ ๓,๖๐๐ ๔,๘๐๐ ๖,๐๐๐
(๔)	การอบไม้ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๕)	การผลิต สบู่ แบ่งบรรจุรูป ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐
(๖)	การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ เครื่องเขียนหรือผลิตภัณฑ์อื่นใดด้วยกระดาษ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐ ๓,๖๐๐
(๗)	การผลิตกระดาษชนิดต่าง ๆ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๔๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๘)	การเผาถ่าน หรือสะสมถ่าน	
	ก. การเผาถ่าน	๑,๐๐๐
	ข. สะสมถ่าน	๑,๐๐๐
๙	กิจการที่เกี่ยวข้องกับการบริการ	
(๑)	การประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาล ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล	
	ก. พื้นที่ไม่เกิน ๕๐ ตารางเมตร	๑,๐๐๐
	ข. พื้นที่เกิน ๕๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๒,๐๐๐
	ค. พื้นที่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๓,๐๐๐
(๒)	การประกอบกิจการอาบ อบ นวด	
	ก. พื้นที่ไม่เกิน ๕๐ ตารางเมตร	๓,๐๐๐
	ข. พื้นที่เกิน ๕๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๔,๐๐๐
	ค. พื้นที่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๕,๐๐๐
(๓)	การประกอบกิจการนวดเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับ ใบอนุญาตใน ๙ (๑) หรือในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล	
	ก. พื้นที่ไม่เกิน ๕๐ ตารางเมตร	๑,๐๐๐
	ข. พื้นที่เกิน ๕๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๒,๐๐๐
	ค. พื้นที่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๓,๐๐๐
(๔)	การประกอบกิจการสถานที่อาบน้ำ อบไอน้ำ อบสมุนไพร เว้นแต่เป็นการ ให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๙ (๑) หรือในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่า ด้วยสถานพยาบาล	
	ก. พื้นที่ไม่เกิน ๕๐ ตารางเมตร	๑,๐๐๐
	ข. พื้นที่เกิน ๕๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๒,๐๐๐
	ค. พื้นที่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๓,๐๐๐
(๕)	การประกอบกิจการโรงแรม สถานที่พักที่มีใช้โรงแรมที่จัดไว้เพื่อให้บริการพักรั่วคราว สำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน	
	ก. จำนวนห้องพักไม่เกิน ๒๐ ห้อง	๑,๒๐๐
	ข. จำนวนห้องพักเกิน ๒๐ ห้อง แต่ไม่เกิน ๕๐ ห้อง	๒,๔๐๐
	ค. จำนวนห้องพักเกิน ๕๐ ห้อง	๓,๖๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๖)	การประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า หรือห้องแบ่งเช่า หรือ กิจการอื่นในทำนองเดียวกัน ก. จำนวนห้องพักเกิน ๒ ห้องแต่ไม่เกิน ๑๐ ห้อง ข. จำนวนห้องพักเกิน ๑๐ ห้องแต่ไม่เกิน ๒๐ ห้อง ค. จำนวนห้องพักเกิน ๒๐ ห้องแต่ไม่เกิน ๓๐ ห้อง ง. จำนวนห้องพักเกิน ๓๐ ห้องแต่ไม่เกิน ๕๐ ห้อง จ. จำนวนห้องเกิน ๕๐ ห้องแต่ไม่เกิน ๑๐๐ ห้อง ฉ. จำนวนห้องเกิน ๑๐๐ ห้องแต่ไม่เกิน ๒๐๐ ห้อง ช. จำนวนห้องเกิน ๒๐๐ ห้อง	๒๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐ ๓,๖๐๐ ๖,๐๐๐
(๗)	การประกอบกิจการโรงแรมหรสพ	๑,๒๐๐
(๘)	การจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต้นรำ รำวง ร้องเงี้ยว ดิสโกเทก คาราโอ เกะ หรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน	๑,๒๐๐
(๙)	การประกอบกิจการสระว่ายน้ำ หรือกิจการอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน เว้นแต่เป็น การให้บริการที่ได้รับอนุญาตใน ๙ (๑)	๑,๒๐๐
(๑๐)	การประกอบกิจการการเล่นสเก็ต หรือโรลเลอร์เบลด หรือการเล่นอื่นๆใน ทำนองเดียวกัน	๑,๔๐๐
(๑๑)	การประกอบกิจการเสริมสวยหรือแต่งผม เว้นแต่กิจการที่อยู่ในบังคับตาม กฎหมายว่าด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม ก. สถานที่เสริมสวยหรือแต่งผมชาย เก้าอี้ละ ข. สถานที่เสริมสวยหรือแต่งผมหญิง เก้าอี้ละ	๑๐๐ ๑๐๐
(๑๒)	การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย	๓,๐๐๐
(๑๓)	การประกอบกิจการให้บริการควบคุมน้ำหนัก	๑,๒๐๐
(๑๔)	การประกอบกิจการสวนสนุก โบว์ลิ่ง หรือตู้เกม (๑๔.๑) การประกอบกิจการสวนสนุก หรือโบว์ลิ่ง ก. พื้นที่ไม่เกิน ๕๐ ตารางเมตร ข. พื้นที่เกิน ๕๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร ค. พื้นที่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
	(๑๔.๒) การประกอบกิจการตุ้มเกม ก. จำนวนตุ้มเกม ๑ ตู้นี้ไม่เกิน ๕ ตู้นี้ ข. จำนวนตุ้มเกมเกิน ๕ ตู้นี้ แต่ไม่เกิน ๑๐ ตู้นี้ ค. จำนวนตุ้มเกมเกิน ๑๐ ตู้นี้ขึ้นไป	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐
(๑๕)	การประกอบกิจการให้บริการคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต ก. จำนวน ตั้งแต่ ๑ เครื่อง แต่ไม่เกิน ๑๐ เครื่อง ข. จำนวนเกิน ๑๐ เครื่องขึ้นไป	๖๐๐ ๑,๒๐๐
(๑๖)	การประกอบกิจการสนามกอล์ฟหรือสนามฝึกซ้อมกอล์ฟ ก. สนามฝึกซ้อมกอล์ฟ ข. สนามกอล์ฟ	๕,๐๐๐ ๑๐,๐๐๐
(๑๗)	การประกอบกิจการห้องปฏิบัติการทางการแพทย์ การสาธารณสุข วิทยาศาสตร์ หรือสิ่งแวดล้อม	๓,๖๐๐
(๑๘)	การประกอบกิจการสักผิวหนัง หรือเจาะส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย ก. การสักผิวหนัง ข. การเจาะส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย	๑,๐๐๐ ๑,๐๐๐
(๑๙)	การประกอบกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ	๓,๐๐๐
(๒๐)	การประกอบกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ	๓,๐๐๐
(๒๑)	การประกอบกิจการให้บริการสปา อาบน้ำ ดัดขน รับเลี้ยงหรือรับฝากเลี้ยงสัตว์ชั่วคราว	๕๐๐
๑๐	กิจการเกี่ยวกับสิ่งทอ	
(๑)	การปั่นด้าย กรอด้วยเครื่องจักร หรือทอผ้าด้วยกี่กระตุก ๑๐.๑.๑ ด้วยกี่กระตุก ก. ตั้งแต่ ๕ กี่ ไม่เกิน ๑๐ กี่ ข. ตั้งแต่ ๑๐ กี่ขึ้นไป	๖๐๐ ๑,๒๐๐
	๑๐.๑.๒ ด้วยเครื่องจักร ก. มีกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๑,๕๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐
(๒)	การสะสมปอ ป่าน ฝ้าย นุ่น หรือใยสังเคราะห์	๑,๒๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๓)	การปั่นฝ้าย นุ่น ไยสังเคราะห์ด้วยเครื่องจักร	
	ก. โดยใช้เครื่องจักรกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๑,๒๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๑,๘๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๔๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๓,๐๐๐
(๔)	การทอเสื่อ กระสอบ พรม หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร	
	ก. โดยใช้เครื่องจักรกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๑,๐๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๒,๐๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๓,๐๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๔,๐๐๐
(๕)	การเย็บผ้า ปักผ้า และสิ่งทออื่นๆด้วยเครื่องจักร	
	ก. เครื่องจักรตั้งแต่ ๕ เครื่องแต่ไม่เกิน ๑๐ เครื่อง	๖๐๐
	ข. เครื่องจักรเกิน ๑๐ เครื่องแต่ไม่เกิน ๒๐ เครื่อง	๙๐๐
	ค. เครื่องจักรเกิน ๒๐ เครื่อง	๑,๒๐๐
(๖)	การพิมพ์ผ้า และสิ่งทออื่น ๆ	
	ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๑,๐๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๒,๐๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๓,๐๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๔,๐๐๐
(๗)	การซัก อบ รีด หรืออัดกลับผ้าด้วยเครื่องจักร	
	ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า	๑,๐๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๑,๕๐๐
	ค. เครื่องซักผ้าตู้หยอดเหรียญ โดยใช้เครื่องจักร ๕ - ๑๐ เครื่อง	๕๐๐
	ง. เครื่องซักผ้าตู้หยอดเหรียญโดยใช้เครื่องจักรตั้งแต่ ๑๑ เครื่องขึ้นไป	๗๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๘)	การย้อม ฟอก กัดสีผ้าหรือสิ่งทออื่น ๆ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐
๑๑	กิจการที่เกี่ยวกับหิน ดิน หินทราย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง	
(๑)	การผลิตภาชนะดินเผาหรือผลิตภัณฑ์ดินเผา ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๒)	การระเบิด โม่ บด หรือย่อยหิน ด้วยเครื่องจักร ก. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๐๐๐ ๔,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๖,๐๐๐
(๓)	การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่นๆด้วยซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่กำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๘๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๔)	การผสม ผสมซีเมนต์ หิน ดิน หินทราย วัสดุก่อสร้าง รวมทั้งการขุด ตัก ดูน โม่ บด หรือย่อยด้วยเครื่องจักร ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๑๑ (๒) ก. จำนวนไม่เกิน ๒๕ ตัน ข. จำนวนเกิน ๒๕ ตัน	๖๐๐ ๑,๒๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๕)	การเจียรไนเพชร พลอย หิน หรือกระจกหรือวัตถุที่คล้ายคลึง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๖)	การเลื่อย การตัด หรือการประดิษฐ์หินเป็นสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์ ต่างๆ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐
(๗)	การผลิตขอล็ก ปูนปลาสเตอร์ ปูนขาว ดินสอพอง หรือเผาหินปูน ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๘)	การผลิต ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ หรือส่วนผสม ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๗,๐๐๐ ๑๐,๐๐๐
(๙)	การผลิต ตัด บดกระจกหรือผลิตภัณฑ์แก้ว ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๗,๐๐๐ ๑๐,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๑๐)	การผลิตกระดาษทราย หรือผ้าทราย	๖,๐๐๐
(๑๑)	การผลิตใยแก้วหรือผลิตภัณฑ์จากใยแก้ว	
	ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า	๑,๐๐๐
	ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า	๒,๐๐๐
	ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า	๔,๐๐๐
	ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๕,๐๐๐
(๑๒)	การล้าง การขัดด้วยการพ่นทรายลงบนพื้นผิวกระจก แก้ว หิน หรือวัตถุอื่นใด ยกเว้น กิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๕)	๕,๐๐๐
๑๒	กิจการที่เกี่ยวกับปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ถ่านหิน ถ่านโค้ก และสารเคมีต่างๆ	
(๑)	การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งกรด ต่าง สารออกซิไดส์ หรือสารตัวทำลาย	๖,๐๐๐
(๒)	การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งก๊าซ	
	(๒.๑) การผลิตก๊าซ บรรจุ ขนส่ง	๖,๐๐๐
	(๒.๒) การสะสม	
	ก. สะสมไม่เกิน ๑๒๐ ลิตร.	๖๐๐
	ข. สะสมเกิน ๑๒๐ ลิตรแต่ไม่เกิน ๕๐๐ ลิตร	๖,๐๐๐
	ค. บั้มแก๊ส	๖,๐๐๐
(๓)	การผลิต สะสม กลั่น หรือขนส่งปิโตรเลียม หรือผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม	
	(๓.๑) การผลิต การกลั่น	๑๐,๐๐๐
	(๓.๒) การสะสม	
	ก สะสมไม่เกิน ๒๐๐ ลิตร	๕๐๐
	ข. สะสมเกิน ๒๐๐ ลิตร แต่ไม่เกิน ๖,๐๐๐ ลิตร	๑,๐๐๐✓
	ค. สะสมเกิน ๖,๐๐๐ ลิตร แต่ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ลิตร	๒,๐๐๐
	ง. สะสมเกิน ๑๐,๐๐๐ ลิตร ขึ้นไป	๔,๐๐๐✓
	(๓.๓) การขนส่ง	๑๐,๐๐๐
(๔)	การผลิต สะสม หรือขนส่งถ่านหิน หรือถ่านโค้ก	
	ก. การผลิต	๕,๐๐๐
	ข. การสะสม การขนส่ง	๑๐,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๕)	การพ่นสี ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๗ (๑) ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๖)	การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์ด้วย ยางเทียม พลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๗)	การโม่ สะสม หรือบดขุ่น ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๘)	การผลิตสีหรือน้ำมันผสมสี ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๙)	การผลิต ล้างฟิล์มรูปถ่ายหรือฟิล์มภาพยนตร์ ก. การผลิต ข. การล้างฟิล์มรูปถ่าย ค. การล้างฟิล์มภาพยนตร์	๔,๐๐๐ ๖๐๐ ๑,๒๐๐
(๑๐)	การเคลือบ ขุบวัตถุด้วยพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลต์หรือวัตถุที่คล้ายคลึง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๑๑)	การผลิตพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลต์หรือ วัตถุที่คล้ายคลึง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๑๒)	การผลิต หรือบรรจุสารเคมีดับเพลิง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๑๓)	การผลิตน้ำแข็งแห้ง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๑๔)	การผลิต สะสม ขนส่งดอกไม้เพลิงหรือสารเคมี อันเป็นส่วนประกอบในการผลิตดอกไม้เพลิง ก. การผลิต ข. การสะสม การขนส่ง	๖,๐๐๐ ๒,๔๐๐
(๑๕)	การผลิตเซลลูลาร์หรือสารเคลือบเงา ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๑๖)	การผลิต สะสม บรรจุ ขนส่งสารกำจัดศัตรูพืช หรือพาหะนำโรค (๑๖.๑) การผลิต การบรรจุ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า (๑๖.๒) การสะสม การขนส่ง	๖๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐ ๑,๐๐๐
(๑๗)	การผลิต สะสม หรือบรรจุภาว (๑๗.๑) การผลิต การบรรจุ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า (๑๗.๒) การสะสม	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๒,๐๐๐
๑๓	กิจการอื่นๆ	
(๑)	การพิมพ์หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่นที่มีลักษณะเดียวกันด้วยเครื่องจักร ก. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐ ๓,๐๐๐
(๒)	การผลิต ซ่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องไฟฟ้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ อุปกรณ์ไฟฟ้า (๒.๑) การผลิต ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า (๒.๒) การซ่อม	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๖๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๓)	การผลิตเทียน หรือเทียนไขหรือวัตถุที่คล้ายคลึง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๖๐๐ ๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๒,๔๐๐
(๔)	การพิมพ์แบบ พิมพ์เขียวหรือถ่ายเอกสาร	๑,๒๐๐.
(๕)	<u>การสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ขำรุต ใช้แล้วหรือเหลือใช้</u> ก. พื้นที่เกิน ๒๕ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๕๐ ตารางเมตร ข. พื้นที่เกิน ๕๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร ค. พื้นที่เกิน ๑๐๐ ตารางเมตร	๕๐๐ ๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐
(๖)	การประกอบกิจการโกดังสินค้า ก. พื้นที่ประกอบการไม่เกิน ๕๐๐ ตารางเมตร ข. พื้นที่ประกอบการเกิน ๕๐๐ ตารางเมตร แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ตารางเมตร ค. พื้นที่เกิน ๑,๐๐๐ ตารางเมตร	๑,๒๐๐ ๑,๘๐๐ ๓,๖๐๐
(๗)	การล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว เพื่อนำไปใช้ใหม่หรือแปรรูป เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๘)	การพิมพ์ เขียน พ่นสี หรือวิธีอื่นใดลงบนวัตถุที่มีใช้สิ่งทอ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๙)	การประกอบกิจการทำเทียบเรือประมง สะพานปลา หรือ แพปลา	๑,๒๐๐

ลำดับ	ประเภทกิจการ	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)
(๑๐)	การบรรจุหีบห่อสินค้าโดยใช้เครื่องจักร ก. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐
(๑๑)	การให้บริการควบคุมป้องกันและกำจัดแมลงหรือสัตว์พาหะนำโรค	๓,๐๐๐
(๑๒)	การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์จากยาง ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า	๒,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๗,๐๐๐ ๑๐,๐๐๐
(๑๓)	การผลิต สบู่ หรือขนส่งไปโอดีเซลและเอทานอล (๑๓.๑) การผลิต การบรรจุ ก. โดยไม่ใช้เครื่องจักรหรือใช้แต่ไม่เกิน ๕ แรงม้า ข. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕ แรงม้าแต่ไม่เกิน ๒๐ แรงม้า ค. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๒๐ แรงม้า แต่ไม่เกิน ๕๐ แรงม้า ง. โดยใช้เครื่องจักรที่มีกำลังรวมกันเกิน ๕๐ แรงม้า (๑๓.๒) การผสม	๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๕,๐๐๐ ๒,๐๐๐

พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕
และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕
เป็นปีที่ ๔๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้จุจากรเป็นปุ๋ย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒^[๑] พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้น

ไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- พระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔
- พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๕
- พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๗
- พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๕
- พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๗
- พระราชบัญญัติควบคุมการใช้จุจากรเป็นปุ๋ย พุทธศักราช ๒๔๘๐
- พระราชบัญญัติควบคุมการใช้จุจากรเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔
- พระราชบัญญัติควบคุมการใช้จุจากรเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สิ่งปฏิภูล” หมายความว่า จุจากรหรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

“มูลฝอย”^[๒] หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุ ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ ซากสัตว์ หรือสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่น และหมายความรวมถึงมูลฝอยติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“อาคาร” หมายความว่า ดึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงานหรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้

“ตลาด” หมายความว่า สถานที่ซึ่งปกติจัดไว้ให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทสัตว์ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ หรืออาหารอันมีสภาพเป็นของสด ประกอบหรือปรุงแล้วหรือของเสียง่าย ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการจำหน่ายสินค้าประเภทอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงบริเวณซึ่งจัดไว้สำหรับให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทดังกล่าวเป็นประจำหรือเป็นครั้งคราวหรือตามวันที่กำหนด

“สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและจำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม

“สถานที่สะสมอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้สำหรับเก็บอาหารอันมีสภาพเป็นของสดหรือของแห้งหรืออาหารในรูปลักษณะอื่นใด ซึ่งผู้ซื้อต้องนำไปทำประกอบ หรือปรุงเพื่อบริโภคในภายหลัง

“ราชการส่วนท้องถิ่น”^[๓] หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น

“ข้อบัญญัติท้องถิ่น” หมายความว่า ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ หรือข้อบังคับซึ่งตราขึ้นโดยราชการส่วนท้องถิ่น

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น”^[๔] หมายความว่า

(๑) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(๒) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล

(๓) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

(๔) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร

(๕) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา

(๖)^[๕] ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสาธารณสุข

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุข กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมหรือยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) กำหนดมาตรฐานสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และวิธีดำเนินการเพื่อตรวจสอบควบคุมหรือกำกับดูแล หรือแก้ไขสิ่งที่จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดให้ใช้บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้องถิ่นหรือให้ใช้บังคับเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งก็ได้ และในกรณีที่กฎกระทรวงดังกล่าวจะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิควิชาการหรือเป็นเรื่องที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา^[๖]

มาตรา ๗ เมื่อมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ใช้บังคับในท้องถิ่นใดให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีกิจการหรือการดำเนินการตามกฎหมายกระทรวงดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของท้องถิ่นนั้นดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง ในการนี้ หากมีกรณีจำเป็นให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือแก้ไขปรับปรุงข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่ก่อนมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ เพื่อกำหนดรายละเอียดการดำเนินการในเขตท้องถิ่นนั้นให้เป็นไปตามกฎกระทรวงดังกล่าวได้

ข้อบัญญัติท้องถิ่นใดถ้าขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ให้บังคับตามกฎหมายกระทรวงนั้น ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีที่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ราชการส่วนท้องถิ่นอาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องใดขัดหรือแย้งกับที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๘ ในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้อธิบดีกรมอนามัยมีอำนาจออกคำสั่งให้เจ้าของวัตถุหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดหรืออาจเกิดความเสียหายดังกล่าวระงับการกระทำหรือให้กระทำการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายเช่นว่านั้นได้ตามที่เห็นสมควร

ถ้าบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งตามวรรคหนึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาตามสมควร อธิบดีกรมอนามัยจะสั่งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขปฏิบัติการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายดังกล่าวนั้นแทนก็ได้ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่พฤติการณ์ และบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้อธิบดีกรมอนามัยแจ้งแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อสั่งให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดปฏิบัติการตามความในวรรคสองสำหรับในเขตท้องที่จังหวัดนั้น

มาตรา ๘/๑^[๗] ในการพิจารณาออกคำสั่งตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง อธิบดีกรมอนามัยอาจให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาโดยไม่ชักช้า

หมวด ๒ คณะกรรมการสาธารณสุข

มาตรา ๙^[๘] ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการสาธารณสุข” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมวิชาการเกษตร อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปลัดกรุงเทพมหานคร นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทยและผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินสี่คน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านกฎหมายสาธารณสุข การอนามัยสิ่งแวดล้อม และการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นกรรมการให้อธิบดีกรมอนามัยเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบาย แผนงานและมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุข และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ เกี่ยวกับการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย
 - (๒) ศึกษา วิเคราะห์และให้ความเห็นต่อรัฐมนตรีในการปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งเกี่ยวกับการสาธารณสุข
 - (๓) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง และต่อราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น
 - (๔) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
 - (๕) กำหนดโครงการและประสานงานระหว่างส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้
 - (๖) ควบคุม สอดส่องการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อรัฐมนตรี
 - (๖/๑)^[๙] ติดตาม และประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ และตามที่กฎหมายกำหนดไว้
 - (๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ
- [คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๑๑^[๑๐] ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ว่าราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีเขตอำนาจใน

ท้องถิ่นใดไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้
คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แจ้งต่อผู้มี
อำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการ
นั้น เพื่อสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ หรือแก้ไขการดำเนินการให้
เป็นไปโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี
กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจาก
ตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดย
ประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่ง
แต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ใน
ตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้นหรือของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตน
แทน แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๕ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวน
กรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือก
กรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน
ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่
คณะกรรมการมอบหมาย และให้นำมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็น
หนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้
ประกอบการพิจารณาได้ ในกรณีที่เห็นสมควร คณะกรรมการอาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้ง
ตามมาตรา ๑๖ คณะหนึ่งคณะใด เป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งดังกล่าวแทนคณะกรรมการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา
เรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการนั้นได้

มาตรา ๑๗/๑^[๑๒] ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ

(๒) อัยการจังหวัด ปลัดจังหวัด เกษตรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ท้องถิ่นจังหวัด ปศุสัตว์จังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นกรรมการ

(๓) นายกเทศมนตรี จำนวนหนึ่งคน และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหนึ่งคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และในกรณีที่จังหวัดใดมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ หรือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นกรรมการด้วย

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๗/๒^[๑๓] ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) ปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ

(๒) รองปลัดกระทรวงสาธารณสุขซึ่งปลัดกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย รองปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย ผู้อำนวยการสำนักเทคนิคกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักสิ่งแวดล้อม กรุงเทพมหานคร ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมควบคุมโรค ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ผู้แทนกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ผู้แทนกรมอนามัย ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชน ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้ผู้ว่าราชการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน และให้ผู้ว่าราชการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๗/๓^[๑๔] คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัดหรือในเขตกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามนโยบาย แผนงาน และมาตรการตามมาตรา ๑๐ (๑)

(๒) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรี หรือ คณะกรรมการมอบหมาย

(๓) ให้ความเห็นแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น และให้คำปรึกษาหรือสนับสนุน ราชการส่วนท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ให้สอดคล้องกับแนวทาง ที่คณะกรรมการกำหนด

(๔) ประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการและราชการส่วน ท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องตามโครงการที่คณะกรรมการกำหนด โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนด้วย

(๕) สอดส่องหรือกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการ ตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนการรณรงค์และสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสาธารณสุขและการ อนามัยสิ่งแวดล้อม

(๗) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของอธิบดีกรมอนามัยตาม มาตรา ๘/๑

(๘) ออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้อัยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐาน ที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุข จังหวัด หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๗/๔^[๑๕] การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตาม มาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) และกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗/๕^[๑๖] การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ และการประชุมของคณะกรรมการสาธารณสุข จังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและ คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง ให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๓

การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย^[๑๗]

มาตรา ๑๘^[๑๘] การเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็น อำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจร่วมกับหน่วยงานของรัฐ หรือราชการส่วน ท้องถิ่นอื่นดำเนินการภายใต้ข้อตกลงร่วมกันก็ได้ แต่ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยส่วนรวม รัฐมนตรีมี อำนาจออกกฎกระทรวงโดยคำแนะนำของคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการ ร่วมกันได้

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควรราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการตามวรรคหนึ่งแทน ภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น หรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามมาตรา ๑๙ ก็ได้

บทบัญญัติตามมาตรานี้ และมาตรา ๑๙ มิให้ใช้บังคับกับการจัดการของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน แต่ให้ผู้ดำเนินการโรงงานที่มีของเสียอันตราย และผู้ดำเนินการรับทำการเก็บ ขนหรือกำจัดของเสียอันตรายดังกล่าว แจ้งการดำเนินการเป็นหนังสือต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๒๐ เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสะอาดและการจัดระเบียบในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามการถ่าย เท ทิ้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย นอกจากในที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้

(๒) กำหนดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามที่หรือทางสาธารณะและสถานที่เอกชน

(๓) กำหนดวิธีการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยหรือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามสภาพหรือลักษณะการใช้อาคารหรือสถานที่นั้น ๆ

(๔)^[๑๙] กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการแทน ในการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ การจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ ปฏิบัติ ตลอดจนกำหนดอัตราค่าบริการขั้นสูงตามลักษณะการให้บริการที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ จะพึงเรียกเก็บได้

(๖) กำหนดการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๔ สุขลักษณะของอาคาร

มาตรา ๒๑ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารหรือส่วนของอาคารใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคาร มีสภาพชำรุดทรุดโทรม หรือปล่อยให้สภาพกรุงรังจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือมีลักษณะไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารนั้นจัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง รื้อถอนอาคาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคารทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือจัดการอย่างอื่นตามความจำเป็นเพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะภายในเวลาซึ่งกำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๒ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารใดมีสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระสะสมไว้มากเกินสมควร หรือจัดสิ่งของเหล่านั้นซับซ้อนกันเกินไป จนอาจเป็นเหตุให้เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์วิหิโทษใด ๆ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้า

พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารย้ายสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระออกจากอาคารนั้น หรือให้จัดสิ่งของเหล่านั้นเสียใหม่ เพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะหรือให้กำจัดสัตว์ซึ่งเป็นพาหะของโรคภายในเวลาที่กำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดดำเนินการตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒ และผู้นั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการแทนได้ โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมิให้อาคารใดมีคนอยู่มากเกินไปจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ที่อยู่ในอาคารนั้น ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดจำนวนคนต่อจำนวนพื้นที่ของอาคารที่ถือว่ามีคนอยู่มากเกินไป ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพความเจริญ จำนวนประชากร และย่านชุมชนของแต่ละท้องถิ่น

เมื่อมีประกาศของรัฐมนตรีตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารตามประกาศนั้นยอมหรือจัดให้อาคารของตนมีคนอยู่เกินจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๕ เหตุรำคาญ

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถา หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษหรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เหม่า เถา หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๕) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๖ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดจนการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่าง ๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระวังหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

มาตรา ๒๘/๑^[๒๐] เมื่อปรากฏว่ามีเหตุรำคาญเกิดขึ้นตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ เป็นบริเวณกว้างจนก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดให้บริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การระงับเหตุรำคาญตามวรรคหนึ่ง และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

ในกรณีที่เหตุรำคาญตามวรรคหนึ่งได้ระงับจนไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศยกเลิกพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญนั้นโดยไม่ชักช้า

หมวด ๖

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออก

ข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้

การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจกำหนดให้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด หรือไม่เกินจำนวนที่กำหนด หรือเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทต้องอยู่ในภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น แต่ถ้ามการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มีได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

หมวด ๗ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๓ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว
[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๘

ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

การเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดหลังจากที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดตามวรรคหนึ่งแล้ว จะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรของรัฐที่ได้จัดตั้งตลาดขึ้นตามอำนาจหน้าที่ แต่ในการดำเนินการจัดการตลาดจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตตามบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเป็นหนังสือให้ผู้จัดตั้งตลาดตามวรรคนี้ปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แผนผังและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะ
- (๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ การวางสิ่งของและการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดการตลาด
- (๓) กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด
- (๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในตลาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๖ ผู้ใดขายของหรือช่วยขายของในตลาด ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๗

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๗ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการขายของในตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ขายของ และผู้ช่วยขายของในตลาดปฏิบัติให้ถูกต้องเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดบริเวณที่ขายของ สุขลักษณะส่วนบุคคล และสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรง เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้และของใช้ต่าง ๆ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๘ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมีใช้เป็นการขายของในตลาด ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ ถ้าสถานที่ดังกล่าวมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๗ ก่อนการจัดตั้ง

มาตรา ๓๙ ผู้จัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๖ หรือหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๘ และผู้จำหน่าย ทำ ประกอบ ปรง เก็บหรือสะสมอาหารในสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหารตามมาตรา ๓๘ ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๔๐ หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๐ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมหรือกำกับดูแลสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารที่ได้รับใบอนุญาต หรือได้รับหนังสือรับรองการแจ้ง ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามประเภทของอาหาร หรือตามลักษณะของสถานที่ประกอบกิจการหรือตามวิธีการจำหน่าย

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดตั้ง ใช้ และดูแลรักษาสถานที่และสุขลักษณะของบริเวณที่ใช้จำหน่ายอาหาร ที่จัดไว้สำหรับบริโภคอาหาร ที่ใช้ทำ ประกอบ หรือปรงอาหาร หรือที่ใช้สะสมอาหาร

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

(๔) กำหนดเวลาจำหน่ายอาหาร

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ปรงอาหารและผู้ให้บริการ

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรง เก็บรักษาหรือสะสมอาหาร

(๗) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ น้ำใช้ และของใช้อื่น ๆ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๙

การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

มาตรา ๔๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป

ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งใดที่เป็นปกติหรือเร่ขาย เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคสอง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระบุชนิด หรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า และสถานที่ที่จะจัดวางสินค้า เพื่อจำหน่ายในกรณีที่จะมีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งใดเป็นปกติ รวมทั้งจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดตามที่เห็นสมควรไว้ในใบอนุญาตด้วยก็ได้

การเปลี่ยนแปลงชนิดหรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า หรือสถานที่จัดวางสินค้าให้แตกต่างไปจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาต จะกระทำได้ต่อเมื่อผู้รับใบอนุญาตได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้จดแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไว้ในใบอนุญาตแล้ว

มาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจออกประกาศดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตห้ามจำหน่ายหรือซื้อสินค้าโดยเด็ดขาด

(๒) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตที่ห้ามจำหน่ายสินค้าบางชนิดหรือบางประเภท หรือเป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าตามกำหนดเวลา หรือเป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าโดยวิธีการจำหน่ายในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการจำหน่ายสินค้าในบริเวณนั้น

ในการดำเนินการตาม (๑) หรือ (๒) ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ทำการของราชการส่วนท้องถิ่นและบริเวณที่จะกำหนดเป็นเขตตาม (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี และต้องกำหนดวันที่จะบังคับตามประกาศนั้นมีให้น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันประกาศ

มาตรา ๔๓ เพื่อประโยชน์ของประชาชนและการควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายหรือผู้ช่วยจำหน่ายสินค้า

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ บรรจุ เก็บ หรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้ และของใช้ต่าง ๆ

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดวางสินค้าและการเร่ขายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

(๔) กำหนดเวลาสำหรับการจำหน่ายสินค้า

(๕) กำหนดการอื่นที่จำเป็นเพื่อการรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๔ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือรับรองการแจ้งหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

(๓) แนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งหรือตามข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๕) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะหรือจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เป็นปริมาณตามสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น บุคคลดังกล่าวจะต้องแสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วย และให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๕ ในกรณีที่น่าปรากฏว่าผู้ดำเนินการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้ดำเนินการหรือผู้ดำเนินการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า และให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งตรวจพบเหตุนั้นแจ้งต่อคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๑๑^[๒๑]

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าเหตุตามวรรคหนึ่งจะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน หรือจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนดังกล่าวแก้ไขหรือระงับเหตุนั้น หรือดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุนั้นได้ตามสมควร แล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข และผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และเพื่อประโยชน์ในการจับกุมหรือปราบปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๑๑ หนังสือรับรองการแจ้ง

มาตรา ๔๘ การแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบเพื่อดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๘ และหนังสือรับรองการแจ้ง ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับแจ้ง ให้ออกใบรับแก่ผู้แจ้งเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการประกอบกิจการตามที่แจ้งได้ชั่วคราวในระหว่างเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังมิได้ออกหนังสือรับรองการแจ้ง

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจการแจ้งให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ถ้าการแจ้งเป็นไปโดยถูกต้องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง

ในใบรับแจ้งหรือหนังสือรับรองการแจ้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

ในกรณีที่การแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้แจ้งทราบภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง ถ้าผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้การแจ้งของผู้แจ้งเป็นอันสิ้นผล แต่ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการ

แก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับการแจ้งซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๙ ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งต้องแสดงหนังสือรับรองการแจ้งไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ที่ดำเนินกิจการตลอดเวลาที่ดำเนินกิจการ

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งยื่นคำขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนและการออกใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๑ เมื่อผู้แจ้งตามมาตรา ๔๘ ประสงค์จะเลิกกิจการหรือโอนการดำเนินการให้แก่บุคคลอื่น ให้แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่ผู้ดำเนินการใดดำเนินการตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้โดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และเคยได้รับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เพราะเหตุที่ฝ่าฝืนดำเนินการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ยังฝ่าฝืนดำเนินการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ ถ้ายังฝ่าฝืนอีกให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งห้ามการดำเนินการนั้นไว้ตามเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสองปีก็ได้

มาตรา ๕๓ การแจ้งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๒ ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้แจ้งหรือผู้ดำเนินการทราบ ในกรณีที่ไม่พบตัวหรือไม่ยอมรับหนังสือ ให้ส่งหนังสือการแจ้งหรือคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ที่ต้องรับหนังสือ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบหนังสือดังกล่าวแล้วตั้งแต่วันที่หนังสือไปถึงหรือวันปิดหนังสือ แล้วแต่กรณี

หมวด ๑๒

ใบอนุญาต

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้การประกอบกิจการใดหรือการกระทำใดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการขอ และการออกใบอนุญาตในเรื่องนั้นได้

เพื่อประโยชน์ในการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการ หลักเกณฑ์ในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนการพิจารณาออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง^[๒๒]

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๕ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๖ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมดและแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาต ก็ให้ส่งคืนคำขอพร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๗ ผู้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตสำหรับกิจการใดไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๖๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก
(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๖๑ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้ทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๒ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงโทษเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๑๓

ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

มาตรา ๖๓ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๖๔ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๖๕ ในกรณีที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินการหรือต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราและตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นตลอดเวลาที่ยังดำเนินการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๑๔ การอุทธรณ์

มาตรา ๖๖ ^[๒๓] ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่องการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง ถ้าผู้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุทุเลาการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะเห็นสมควรให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว

มาตรา ๖๖/๑ ^[๒๔] ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ประกอบด้วย

(๑) อธิบดีกรมอนามัย เป็นประธานกรรมการ

(๒) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อมอีกไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ ในจำนวนนี้ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนอย่างน้อยหนึ่งคน

ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖๖/๒^[๒๕] ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๖๖
- (๒) มีหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์
- (๓) สอบถามข้อเท็จจริงหรือกระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

มาตรา ๖๖/๓^[๒๖] การประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ และการแต่งตั้ง และการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๗^[๒๗] ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

หมวด ๑๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๖๘^[๒๘] ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๖๘/๑^[๒๙] ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับมูลฝอยติดเชื้อ หรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๙^[๓๐] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุ หรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือ นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๐^[๓๑] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๗ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตามมาตรา ๑๗/๓ (๘) หรือ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๒ (๒) โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑^[๓๒] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๒^[๓๓] ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามมาตรา ๓๘ ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามวรรคหนึ่ง ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๗๓^[๓๔] ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๕ (๒) หรือ (๓) หรือมาตรา ๔๐ (๑) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๗๓/๑^[๓๕] ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีเกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อหรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๓/๒^[๓๖] ผู้รับอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) ในกรณีเกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ หรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๗๔^[๓๗] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่ออกตามมาตรา ๒๘/๑ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๕^[๓๘] เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสองพันห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๗๖^[๓๙] ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๗^[๔๐] ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๘^[๔๑] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๙^[๔๒] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐^[๔๓] ผู้ดำเนินกิจการผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

มาตรา ๘๑^[๔๔] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๒^[๔๕] ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๓^[๔๖] ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๔^[๔๗] ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๘๔/๑^[๔๘] ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการ และละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๘๕^[๔๙] ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด เป็นกรรมการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นเลขานุการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเป็นผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบ

สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คณะกรรมการเปรียบเทียบอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย

การเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๑๖

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๘๖ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการใดตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้อยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและกิจการนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับกิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตหรือต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นประกอบกิจการนั้นต่อไปได้เสมือนเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตหรือเป็นผู้ที่ได้แจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว แต่เมื่อใบอนุญาตดังกล่าวสิ้นอายุและผู้นั้นยังคงประสงค์จะดำเนินกิจการต่อไป ผู้นั้นจะต้องมาดำเนินการขอรับใบอนุญาตหรือแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ก่อนการดำเนินการ

มาตรา ๘๗ ผู้ซึ่งประกอบกิจการใดที่ไม่ต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็นกิจการที่จะต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ และมีใช่เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตอยู่แล้วตามมาตรา ๘๖ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไป แต่จะต้องมาดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๘๘ ผู้ซึ่งประกอบกิจการใดที่ได้เป็นกิจการที่ต้องได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็นกิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไป แต่จะต้องมายื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไปจนกว่าจะมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๙ บรรดากิจการต่าง ๆ ที่กำหนดให้เป็นกิจการค้าซึ่งเป็นที่รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และการแต่งผมตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้ถือว่าเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ทั้งนี้ ภายใต้อำนาจมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒

มาตรา ๙๐ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ ข้อบังคับ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งได้ออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะได้มีกฎกระทรวง ประกาศ ข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติควบคุมการใช้จุลจากรเป็นปุ๋ย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินงานควบคุมดูแลในด้านสาธารณสุข ได้ใช้บังคับมานานแล้ว แม้ว่าจะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกหลายครั้งก็ตาม แต่ก็ยังไม่อาจทันต่อสภาพความเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของสังคม จำเป็นต้องขยายขอบเขตการกำกับดูแลกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขในด้านต่าง ๆ ให้กว้างขวางขึ้น เพื่อสามารถนำมาปรับใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทันทั่วถึง และโดยที่ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าการสาธารณสุขเป็นเรื่องเกี่ยวพันกับความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมของมนุษย์อย่างใกล้ชิด แต่บทบัญญัติของกฎหมายปัจจุบันยังมิได้กำหนดมาตรการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ สมควรปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมให้มีลักษณะการกำกับดูแลและติดตาม และปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่และบทกำหนดโทษตามกฎหมายปัจจุบันให้สามารถบังคับให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายอย่างเคร่งครัด ฉะนั้น เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบัน และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อม สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้จุลจากรเป็นปุ๋ยเสียใหม่ และรวมกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

*พระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตาม

พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕^[๕๐]

มาตรา ๓๕ ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้แก้ไขคำว่า “อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ” เป็น “อธิบดีกรมควบคุมโรค”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้จัดตั้งส่วนราชการขึ้นใหม่โดยมีภารกิจใหม่ ซึ่งได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม นั้นแล้ว และเนื่องจากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้บัญญัติให้โอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ รัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้

ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่ โดยให้มีการแก้ไขบทบัญญัติต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ที่โอนไปด้วย ฉะนั้น เพื่อบังคับให้เป็นไปตามหลักการที่ปรากฏในพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้สอดคล้องกับการโอนส่วนราชการ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องมีความชัดเจนในการใช้กฎหมายโดยไม่ต้องไปค้นหาในกฎหมายโอนอำนาจหน้าที่ว่าตามกฎหมายใดได้มีการโอนภารกิจของส่วนราชการหรือผู้รับผิดชอบตามกฎหมายนั้นไปเป็นของหน่วยงานใดหรือผู้ใดแล้ว โดยแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการเปลี่ยนชื่อส่วนราชการ รัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการให้ตรงกับการโอนอำนาจหน้าที่ และเพิ่มผู้แทนส่วนราชการในคณะกรรมการให้ตรงตามภารกิจที่มีการตัดโอนจากส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่รวมทั้งตัดส่วนราชการเดิมที่มีการยุบเลิกแล้ว ซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงตามพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ^[๕๑]

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดบทนิยามคำว่า “มูลฝอย” ยังไม่ชัดเจน ซึ่งทำให้อำนาจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยมีความซ้ำซ้อนกัน บทนิยามในเรื่อง “ราชการส่วนท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ไม่สอดคล้องกับกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งผลจากการปฏิรูประบบราชการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้เปลี่ยนแปลงหน่วยงานกำกับดูแลราชการส่วนท้องถิ่น และยังมีหน่วยงานอื่นที่ทำหน้าที่สนับสนุนและเกี่ยวข้องกับการดำเนินการในเรื่องการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย จึงต้องปรับปรุงประกอบในคณะกรรมการสาธารณสุข นอกจากนี้การดำเนินงานเรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยไม่ได้ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและกำหนดวิธีการในเรื่องดังกล่าวประกอบกับมิได้มีบทกำหนดโทษในเรื่องมูลฝอยติดเชื้อและมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชนไว้รวมถึงสมควรกำหนดให้อำนาจรัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขออกประกาศเรื่องที่เป็นรายละเอียดทางเทคนิควิชาการหรือเรื่องที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามสภาพสังคม เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ ^[๕๒]

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๒๒ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดประกอบด้วยกรรมการตาม มาตรา ๑๗/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๓ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครประกอบด้วยกรรมการตาม มาตรา ๑๗/๒ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

นี้ และให้ผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครเป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน และให้ผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๔ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๖๖/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๖๖/๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๕ อุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างพิจารณาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๒๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีกลไกหรือหน่วยงานที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยตรง ทำให้การจัดการปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ประกอบกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครทำหน้าที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน และกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญเพื่อระงับและจัดการตามความจำเป็นมิให้เหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ตลอดจนกำหนดให้ผู้ขออนุญาตในกิจการบางประเภทหรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต นอกจากนี้ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ให้เกิดความรอบคอบโดยให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

วศิน/ผู้จัดทำ
๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒

ชวัลพร/เพิ่มเติม
๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๐

-
- [๑] ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๘/ตอนที่ ๓๘/หน้า ๒๗/๕ เมษายน ๒๕๓๕
- [๒] มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “มูลฝอย” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐
- [๓] มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๔] มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐
- [๕] มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” (๖) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๖] มาตรา ๖ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐
- [๗] มาตรา ๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๘] มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐
- [๙] มาตรา ๑๐ (๖/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๐] มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๑] หมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ ถึง มาตรา ๑๗/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๒] มาตรา ๑๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๓] มาตรา ๑๗/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๔] มาตรา ๑๗/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๕] มาตรา ๑๗/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๖] มาตรา ๑๗/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐
- [๑๗] ชื่อหมวด ๓ การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐
- [๑๘] มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐
- [๑๙] มาตรา ๒๐ (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

- [illegible]

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘

โดยที่เห็นเป็นการสมควรแก้ไขและปรับปรุงรายชื่อกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข โดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิก

๑.๑ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๕/๒๕๓๘ เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๘

๑.๒ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๔) ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๑.๓ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๕) ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๑.๔ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (ฉบับที่ ๖) ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อ ๒ ประกาศฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้กิจการดังต่อไปนี้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

๑. กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง

(๑) การเพาะพันธุ์ เลี้ยง และการอนุบาลสัตว์ทุกชนิด

(๒) การประกอบกิจการเลี้ยง รวบรวมสัตว์ หรือธุรกิจอื่นใดอันมีลักษณะทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนเข้าชมหรือเพื่อประโยชน์ของกิจการนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าดูหรือค่าบริการในทางตรง หรือทางอ้อม หรือไม่ก็ตาม

๒. กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์

(๑) การฆ่า หรือชำแหละสัตว์ ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร เร่ขาย หรือขายในตลาด

(๒) การหมัก ฟอก ตาก หรือสะสมหนังสัตว์ ขนสัตว์

(๓) การสะสมเขา กระดุก หรือชิ้นส่วนสัตว์ที่ยังมีได้แปรรูป

(๔) การเคี้ยวหนัง เอ็น หรือไขสัตว์

(๕) การผลิตสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ จากเปลือก กระดอง กระดุก เขา หนัง ขนสัตว์หรือส่วนอื่น ๆ ของสัตว์ด้วยการต้ม นึ่ง ตาก เผาหรือกรรมวิธีใด ๆ ซึ่งมีใช้เพื่อเป็นอาหาร

(๖) การผลิต โม่ ปั่น บด ผสม บรรจุ สะสม หรือกระทำอื่นใดต่อสัตว์หรือพืช หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์หรือพืชเพื่อเป็นอาหารสัตว์หรือส่วนประกอบของอาหารสัตว์

(๗) การผลิต แปรรูป สะสม หรือล้างครั่ง

๓. กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม น้ำดื่ม ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การเร่ขาย การขายในตลาด และการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน

(๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำพริกแกง น้ำพริกปรุงสำเร็จ เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว น้ำจิ้ม หรือซอสปรุงรสชนิดต่าง ๆ

(๒) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง จากสัตว์ ได้แก่ ปลา ร้า ปลาเจ่า กุ้งเจ่า ปลาสาม ปลาจ่อม แหนม หม่า ไส้กรอก กะปิ น้ำปลา หอยดอง น้ำเค็ม น้ำบูดู ไตปลา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๓) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารหมัก ดอง แซ่ฉั่ม จากผัก ผลไม้ หรือพืชอย่างอื่น

(๔) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารจากพืชหรือสัตว์โดยการตาก บด นึ่ง ต้ม ตุ่น เคี้ยว กวน ฉาบ ทอด อบ รมควัน ปิ้ง ย่าง เผา หรือวิธีอื่นใด

(๕) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุลูกชิ้น

(๖) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เส้นหมี่ ขนมหุ้น กว๊ายเตี๋ย เต้าฮวย เต้าหู้ วุ้นเส้น เกี๊ยมอี๋ เนื้อสัตว์เทียม หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๗) การผลิตบะหมี่ มักกะโรนี สปาเกตตี้ พาสตา หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน

(๘) การผลิต ขนมหุ้งสด ขนมหุ้งแห้ง จันอับ ขนมหั้ว ขนมหอบอื่น ๆ

(๙) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้านม หรือผลิตภัณฑ์จากน้านมสัตว์

(๑๐) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เนย เนยเทียม เนยผสม ผลิตภัณฑ์เนย ผลิตภัณฑ์เนยเทียม และผลิตภัณฑ์เนยผสม

(๑๑) การผลิตไอศกรีม

(๑๒) การคั่ว สะสม หรือแบ่งบรรจุกาแฟ

(๑๓) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ใบชาแห้ง ชาผง หรือเครื่องดื่มชนิดผงอื่น ๆ

(๑๔) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ เอทิลแอลกอฮอล์ สุรา เบียร์ ไวน์ น้ำส้มสายชู ข้าวหมาก น้ำตาลเมา

(๑๕) การผลิตน้ำกลั่น น้ำบริโภค น้ำดื่มจากเครื่องจำหน่ายอัตโนมัติ

(๑๖) การผลิต สะสม แบ่งบรรจุ หรือขนส่งน้ำแข็ง

(๑๗) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำอัดลม น้ำหวาน น้ำโซดา น้ำจากพืช ผัก ผลไม้ เครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ บรรจุกระป๋อง ขวดหรือภาชนะอื่นใด

(๑๘) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ อาหารบรรจุกระป๋อง ขวด หรือภาชนะอื่นใด

(๑๙) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ ผงชูรส หรือสารปรุงแต่งอาหาร

(๒๐) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุ น้ำตาล น้ำเชื่อม

(๒๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุเบะแซ

(๒๒) การแกะ ตัดแต่ง ล้างสัตว์น้ำ ที่ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกิจการห้องเย็น

(๒๓) การประกอบกิจการห้องเย็นแช่แข็งอาหาร

(๒๔) การเก็บ การถนอมอาหารด้วยเครื่องจักร

๔. กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์

ทำความสะอาด

(๑) การผลิต โม่ บด ผสม หรือบรรจุยา

(๒) การผลิต บรรจุยาสีฟัน แชมพู ผ้าเย็บ กระดาษเย็บ เครื่องสำอาง รวมทั้งสบู่ที่ใช้กับร่างกาย

(๓) การผลิต บรรจุสาลี ผลิตภัณฑ์จากสาลี

(๔) การผลิตผ้าพันแผล ผ้าปิดแผล ผ้าอนามัย ผ้าอ้อมสำเร็จรูป

(๕) การผลิตผงซักฟอก สบู่ น้ำยาทำความสะอาด หรือผลิตภัณฑ์

ทำความสะอาดต่าง ๆ

๕. กิจการที่เกี่ยวกับการเกษตร

(๑) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุน้ำมันจากพืช

(๒) การล้าง อบ ร่ม หรือสะสมยางดิบ

(๓) การผลิต หรือแบ่งบรรจุแป้งมันสำปะหลัง แป้งสาकु แป้งจากพืช

หรือแป้งอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

(๔) การสีข้าว นวดข้าวด้วยเครื่องจักร หรือแบ่งบรรจุข้าวด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม

(๕) การผลิตยาสูบ

(๖) การขัด กะเทาะ หรือบดเมล็ดพืช

(๗) การผลิต สะสม หรือแบ่งบรรจุปุ๋ยหรือวัสดุที่นำไปผลิตปุ๋ย

(๘) การผลิตเส้นใยจากพืช

(๙) การตาก สะสม ขนถ่ายผลิตผลของมันสำปะหลัง ข้าวเปลือก อ้อย ข้าวโพด

๖. กิจกรรมเกี่ยวกับโลหะหรือแร่

(๑) การผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะหรือแร่

(๒) การถลุงแร่ การหลอม หรือหล่อโลหะทุกชนิด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๓) การกลึง เจาะ เชื่อม ตี ตัด ประสาน ริด หรืออัดโลหะด้วยเครื่องจักรหรือก๊าซ หรือไฟฟ้า ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๔) การเคลือบ ชุบโลหะด้วยตะกั่ว สังกะสี ดีบุก โครเมียม นิกเกิล หรือโลหะอื่นใด ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๕) การขัด ล้างโลหะด้วยเครื่องจักร หรือสารเคมี ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๑)

(๖) การทำเหมืองแร่ สะสม แยก คัดเลือก หรือล้างแร่

๗. กิจกรรมเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล

(๑) การต่อ ประกอบ เคาะ ปะผุ พ่นสี หรือพ่นสารกันสนิมยานยนต์

(๒) การผลิตยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล

(๓) การซ่อม การปรับแต่งเครื่องยนต์ เครื่องจักร เครื่องกล ระบบไฟฟ้า ระบบปรับอากาศ หรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกล

(๔) การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือจำหน่าย และในการประกอบธุรกิจนั้นมีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลดังกล่าวด้วย

(๕) การล้าง ขัดสี เคลือบสี หรืออัดฉีดยานยนต์

(๖) การผลิต สะสม จำหน่าย ซ่อม หรืออัดแบตเตอรี่

(๗) การจำหน่าย ซ่อม ปะ เชื่อมยางยานยนต์ หรือตั้งศูนย์ถ่วงล้อ

(๘) การผลิต ซ่อม ประกอบ หรืออัดผ้าเบรก ผ้าคลัตช์

(๙) การสะสม การซ่อมเครื่องกล เครื่องจักรเก่าหรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักร หรือเครื่องกลเก่า

๘. กิจกรรมเกี่ยวกับไม้หรือกระดาษ

(๑) การผลิตไม้ขีดไฟ

(๒) การเลื่อย ซอย ขัด ไล่ เจาะ ขุดร่อง ทำคิ้ว หรือตัดไม้ด้วยเครื่องจักร

(๓) การผลิต ฟัน ทาสารเคลือบเงา หรือสี แต่งสำเร็จสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์จากไม้ หวาย ชานอ้อย

- (๔) การอบไม้
- (๕) การผลิต สะสม แบ่งบรรจุรูป
- (๖) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ เครื่องเขียน หรือผลิตภัณฑ์อื่นใดด้วยกระดาษ
- (๗) การผลิตกระดาษชนิดต่าง ๆ
- (๘) การเผาถ่าน หรือสะสมถ่าน

๙. กิจกรรมที่เกี่ยวกับการบริการ

- (๑) การประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล
- (๒) การประกอบกิจการอาบ อบ นวด
- (๓) การประกอบกิจการนวดเพื่อสุขภาพ เว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๙ (๑) หรือในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล
- (๔) การประกอบกิจการสถานที่อาบน้ำ อบไอน้ำ อบสมุนไพร เว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๙ (๑) หรือในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล
- (๕) การประกอบกิจการโรงแรม สถานที่พักที่มีใช้โรงแรมที่จัดไว้เพื่อให้บริการพักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน
- (๖) การประกอบกิจการหอพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า หรือห้องแบ่งเช่า หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน
- (๗) การประกอบกิจการโรงแรมหรสพ
- (๘) การจัดให้มีมหรสพ การแสดงดนตรี เต็มรำ รำวง ร้องเงิ้ง ดิสโกเทก คาราโอเกะ หรือตู้เพลง หรือการแสดงอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน
- (๙) การประกอบกิจการสรวายน้ำ หรือกิจการอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน เว้นแต่เป็นการให้บริการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๙ (๑)
- (๑๐) การประกอบกิจการการเล่นสเกต หรือโรลเลอร์เบลด หรือการเล่นอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน
- (๑๑) การประกอบกิจการเสริมสวย หรือแต่งผม เว้นแต่กิจการที่อยู่ในบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม
- (๑๒) การประกอบกิจการสถานที่ออกกำลังกาย
- (๑๓) การประกอบกิจการให้บริการควบคุมน้ำหนัก
- (๑๔) การประกอบกิจการสวนสนุก โบว์ลิ่ง หรือตู้เกม
- (๑๕) การประกอบกิจการให้บริการคอมพิวเตอร์
- (๑๖) การประกอบกิจการสนามกอล์ฟ หรือสนามฝึกซ้อมกอล์ฟ

(๑๗) การประกอบกิจการห้องปฏิบัติการทางการแพทย์ การสาธารณสุข วิทยาศาสตร์ หรือสิ่งแวดล้อม

(๑๘) การประกอบกิจการสักผิวหนัง หรือเจาะส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย

(๑๙) การประกอบกิจการให้บริการเลี้ยงและดูแลเด็กที่บ้านของผู้รับบริการ

(๒๐) การประกอบกิจการให้บริการดูแลผู้สูงอายุที่บ้านของผู้รับบริการ

(๒๑) การประกอบกิจการให้บริการสปา อาบน้ำ ตัดขน รับเลี้ยงหรือรับฝาก

สัตว์ชั่วคราว

๑๐. กิจการที่เกี่ยวกับสิ่งทอ

(๑) การปั่นด้าย กรอด้วยเครื่องจักร หรือทอด้วยเครื่องจักร

(๒) การสะสมปอ ป่าน ฝ้าย นุ่น หรือใยสังเคราะห์

(๓) การปั่นฝ้าย นุ่น ใยสังเคราะห์ด้วยเครื่องจักร

(๔) การทอเสื่อ กระสอบ พรม หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร

(๕) การเย็บ ปักผ้า หรือสิ่งทออื่น ๆ ด้วยเครื่องจักร

(๖) การพิมพ์ผ้า และสิ่งทออื่น ๆ

(๗) การชัก อบ รีด หรืออัดกลีบผ้าด้วยเครื่องจักร

(๘) การย้อม ฟอก กัดสีผ้าหรือสิ่งทออื่น ๆ

๑๑. กิจการที่เกี่ยวกับหิน ดิน หวาย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑) การผลิตภาชนะดินเผาหรือผลิตภัณฑ์ดินเผา

(๒) การระเบิด โม่ บด หรือย่อยหิน ด้วยเครื่องจักร

(๓) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ด้วยซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๔) การสะสม ผสมซีเมนต์ หิน ดิน หวาย วัสดุก่อสร้าง รวมทั้งการขุด ตัก

ดิน โม่ บด หรือย่อย ด้วยเครื่องจักร ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๑๑ (๒)

(๕) การเจียรไนเพชร พลอย หิน หรือกระจก หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๖) การเลื่อย ตัด หรือประดิษฐ์หินเป็นสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

(๗) การผลิตขอล็ก ปูนปลาสเตอร์ ปูนขาว ดินสอพอง หรือเผาหินปูน

(๘) การผลิตผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบหรือส่วนผสม

(๙) การผลิต ตัด บดกระจกหรือผลิตภัณฑ์แก้ว

(๑๐) การผลิตกระดาหทราย หรือผ้าทราย

(๑๑) การผลิตใยแก้ว หรือผลิตภัณฑ์จากใยแก้ว

(๑๒) การล้าง การขัดด้วยการพ่นทรายลงบนพื้นผิวกระจก แก้ว หิน หรือวัตถุอื่นใด

ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๖ (๕)

๑๒. กิจกรรมที่เกี่ยวกับปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ถ่านหิน ถ่านโค้ก และสารเคมีต่าง ๆ

(๑) การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งกรด ต่าง สารออกซิไดซ์ หรือสารตัวทำลาย

(๒) การผลิต สะสม บรรจุ หรือขนส่งก๊าซ

(๓) การผลิต สะสม กลั่น หรือขนส่งปิโตรเลียมหรือผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

(๔) การผลิต สะสม หรือขนส่งถ่านหิน หรือถ่านโค้ก

(๕) การขนส่ง ยกเว้นกิจการที่ได้รับใบอนุญาตใน ๗ (๑)

(๖) การผลิตสิ่งของเครื่องใช้หรือผลิตภัณฑ์ด้วยยางเทียม พลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลท์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๗) การโม่ สะสม หรือบดชั้น

(๘) การผลิตสีหรือน้ำมันผสมสี

(๙) การผลิต ล้างฟิล์มรูปถ่ายหรือฟิล์มภาพยนตร์

(๑๐) การเคลือบ ชุบวัตถุด้วยพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลท์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑๑) การผลิตพลาสติก เซลลูลอยด์ เบเกอร์ไลท์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๑๒) การผลิต หรือบรรจุสารเคมีดับเพลิง

(๑๓) การผลิตน้ำแข็งแห้ง

(๑๔) การผลิต สะสม ขนส่งดอกไม้เพลิง หรือสารเคมีอันเป็นส่วนประกอบในการผลิตดอกไม้เพลิง

(๑๕) การผลิตเซลล์แก๊ส หรือสารเคลือบเงา

(๑๖) การผลิต สะสม บรรจุ ขนส่งสารกำจัดศัตรูพืชหรือพาหะนำโรค

(๑๗) การผลิต สะสม หรือบรรจุภาว

๑๓. กิจกรรมอื่น ๆ

(๑) การพิมพ์หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่นที่มีลักษณะเดียวกันด้วยเครื่องจักร

(๒) การผลิต ซ่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องไฟฟ้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์ไฟฟ้า

(๓) การผลิตเทียน หรือเทียนไข หรือวัตถุที่คล้ายคลึง

(๔) การพิมพ์แบบ พิมพ์เขียว หรือถ่ายเอกสาร

(๕) การสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้แล้วหรือเหลือใช้

(๖) การประกอบกิจการโกดังสินค้า

(๗) การล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วเพื่อนำไปใช้ใหม่หรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่

- (๘) การพิมพ์ เขียน พ่นสี หรือวิธีอื่นใดลงบนวัตถุที่มีใช้สิ่งทอ
- (๙) การประกอบกิจการทำเทียบเรือประมง สะพานปลา หรือแพปลา
- (๑๐) การบรรจุหีบห่อสินค้าโดยใช้เครื่องจักร
- (๑๑) การให้บริการควบคุมป้องกันและกำจัดแมลง หรือสัตว์พาหะนำโรค
- (๑๒) การผลิตสิ่งของ เครื่องใช้ หรือผลิตภัณฑ์จากยาง
- (๑๓) การผลิต สะสม หรือขนส่งไปโอดีเซลและเอทานอล

ประกาศ ณ วันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ศาสตราจารย์รัชตะ รัชตะนาวิน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข